

1170

Toget til Siælland

og

Kiøbenhavn's Beleiring

af

E h o m. B r u n n,

Professor.

Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor.

Virgil.

Kiøbenhavn, 1807.

Trykt hos Andreas Seidelin,

i store Ravnestræde No. 46.

1771

F o r e r i n d r i n g .

Denne Begivenhed er saa mærkøerdig i sin Art, og af saa almeen en Deeltagelighed, at den spændte alle Samtidiges Opmærksomhed, der saae dens Virkninger og Følger.

Længe endnu ville de med varm Begiærlighed hæfte deres Blik paa dens enkelte Træk; sammelig medfølende, vil selv den sildigste Efterslægt overskue Maleriet af sine Forfædres Forurettelser og Trængsler. Jeg har søgt at skildre dette i sit sande Lys. Hiertets Harne skal ligesaa lidet forlede mig til at

tykke Farverne, som Alderens Lunkenhed til at løve
Penselsstrøgene. Som midlertidig Gouvernements
Secretair, havde jeg Leilighed til nær ved at be-
tragte Tingenes Gang. Paa denne Stilling grun-
der sig mit Skilderies Sandhed; og denne Betragt-
ning vil uden Tvivl gjøre Læseren tilbøielig til at
skænke det sin Tiltro.

Engelands Guld vedligeholdte endnu Fasilan-
dets Krig. Det uddeelted imidlertid med spar-
som Haand, og selv de Magter der værdigede
at modtage det, harmedes over den Seendrag-
tighed hvormed samme tilsendtes. Ofte have
Stor-Britanniens Ministere med Frækhed er-
klæret, at den Sum, der kunde kjøbe dem Hun-
drede Tusinde Leiesvende udenlands, vilde ikke
være tilstrækkelig, til at stille fjerde Parten af
dette Antal i Marken i Engeland selv. Hvor-
ledes kunne da selvstandige Fyrster neblade sig
til at modtage en Sold, der foruden at gjøre

dem i visse Maader afhængige af en fremmed Magt, fielden betales nøiagtig, og aldrig for-
 slaer endog blot til Feldttogets første Tilbered-
 delser?

Man søger Grunden i Ministrenes Bestik-
 kelse; i Monarkernes Forledelse. Disse saavel
 som hine, maa være mere eller mindre de Lidens-
 skaber og Sindsbevægelser underkastede, der til
 alle Tider have været Mennefskelighedens Løb.
 Nok er det, at Krigens Lue rasede i Lydsfflands
 Indre, imedens Briterne ubekymrede skuede
 Branden fra deres fredelige De. Deres Flag
 vailede næsten ene paa Jordens Have. Hiin
 Hær, der fra Boulognes Strand truede deres
 Kyster, og som, uagtet virkelig Tillid til deres
 Træmure og deres pralende Uttringers Skin-
 Dryghed, dog hemmelig ængstede deres Hjertes,
 stod ikke længer for deres Die. En eneste Nat,
 heldig benyttet af det store Snille, der holder om
 Frankerigs Rok, kunde oversføre alle Krigens
 Rødsler forogede ved Aarthundreders Medbeiler-

skab, og Diebliffets Harme til Themsens Bred-
 der. Men denne Magt var pludselig henvinket
 til Beirelens, og Engeland hoverede. Dets
 Jubel var imidlertid kort. Senastlaget vakte
 Bekymring, Silaus tvivlsomme Blodkamp be-
 roligede ikke Gemytterne, og Tilsitt-Freden fore-
 malede Indbildningen paa ny alle Gyselighederne
 af en fransk Landgang.

Historiens Blad fremstiller saa hyppige Ex-
 empler paa Fyrster, der under selve Krigens Løb
 af Medforbundne ere blevne Fiender, at Enge-
 land mulig kunde befrygte, dette vilde blevet Til-
 fældet med Rusland efter sammes Udsonelse med
 Frankerige. De britiske Ministere gisnede, og
 siden paastode at vide de hemmelige Artikler af
 en Fred, der truede at undergrave deres Vælde.

De Sotoge, der hidtil havde været udruste-
 de, gik frem i deres Tilberedelser med en Lang-
 somhed, der krænkede Folket selv, harmede
 sammes Bundsforvandre og æggede de Bed-
 kommendes Haan. Endelig ere de færdige, og

nu saae Buenos Aires og Dardanellerne, Alexandrien og Stralsund disse seendragtige Flaader nærme sig deres Havne. De Laurbær der samlede paa det første af disse Steder, visnede om Tindingen endnu imedens de plukkedes. Toget til Stamboul mislykkedes ved den franske Virksomheds-Aand, der vakte Ottomanerne af deres farlige Slummer, og afsnødte den brittiske Admiral den ydmygende Bekjendelse, at maatte ansee sin Undslippelse som en Lykke. Et Forsøg at oprette den tabte Hæder i Egypten, var ikke syn- derlig mere heldigt. Det værgeløse Alexandrien maatte vel indlade Albions Krigere; men deres Blod farvede snart dets omgrændsende Dræner, og Hundreder sank i et Fangenskab langt gyseligere end Døden. De Undslupne smægte endnu imellem dets øde Ruiner, og svæltende see Forløsningens Time imøde. Deres Bedrifter i Pommeren indbefattes i Ordene: Komme og forsvinde.

Men Scenen forandrede. Mageløs Virk-

somhed oplivede hvert Bryst, fremskyndede hver Haand. Havnene myldre: Bærkstederne glø- de. En Orlogsslaade, frygtelig ved Styrke; Førselsflibe, utallige ved deres Mængde, stiple, flokkes sammen i et Nu. Søen bugner under deres Vægt; Vinden leger i deres Bimler; den fylder deres Seil, og Europas Folkeslag, der nysgierrige hæfte Diet paa Skuespillet, spørge hinanden: hvor skal Catastrophen udvikles?

Med Fryd, som en Mørkets Engel eller hans Medartet, alene kan føle, erklærede en engelsk Minister i Raadet: At Slaget skulde falde paa de Bestemtes Iffe, førend de ahnede endogfaa dets Vægt.

Og hvo vare disse Bestemte? disse Udelæg- gelsen indviiede? Danner = Fyrsten og Hans Folk, hvis gienfædige Tillid udgjorde en Om- heds og Hengivenheds Kiæde, der aldrig slynge- de sig tattere om noget Jordklodens Land.

Danmark havde nydt Fredens Sødheder og Fordele, medens næsten ethvert andet Rige blø-

bede under Krigens Bunder, eller i det mindste følte dens Byrder. Ikke stort nok til at vække de Mægtigeres Skinsyge; ikke ringe nok til at fremlocke deres Haan, havde det midt i Revolutionens Orkaner, i Politikens Storme undgaaet den farlige Malstrøm, der indsugebe alle og opslugte mange. Statskunst forenet med sindig Bestemthed, og fornemmelig den Grundærlighed, der stedse har forjaget Cabaler fra det Danske Cabinet, lod det forkaste enhver Skingrund der angaves, ethvert Løkketillede der fremstilledes, for som en Løgteemand at lede det paa Afveje og i Afgrunde. Dets Genius, eller rettere det Forsyn, der holder Tingenes Ræde i sin Haand, vaagede omhyggelig over det Led, som vort Fødeland i samme udgjorde; og vi inderlig velsignede Friderik, hvem ene vi vare overbeviste om at skylde vor uforstyrrede Ro.

Vel udbrød et Uveir i 1801. Det mørkede vor blide Himmel; men Skyen henvævede

faa hurtigt over vort Hoved, at Faren forsvandt førend vi tilfulde indsaae dens Følger.

Selv Mindet om dens Blod Scene var os født. Vi saae, at en firfindstyveaarig Fred havde ikke slukket den Ild, der fra fierneste Old luede høit i Søkrigerens Bryst. Vi saae ham med saa ulige Værn og saa uforholdsmæssig Magt, gjøre en Fiende Seiren stridig, der stolt af sin Styrke og selvbevidst sine Idrætter, troede at gribe Krandsen uden Sværdslag. Ja vi saae Armod kappes med Kiigdom, om at offere sin Skiærv til at lindre de Blødendes Smerte og de Tabendes Savn.

Kolighed vendte altsaa tilbage. Forøget Virksomhed, formeret Villid lættede Tyngden af de Byrder Statens Lærv havde paalagt. Landmandens Kaar forbedredes; Handelsmanden udvidede sine Planer og satte ledige Hænder i Arbeide; Fredens Palme besknyggede vore Sletter, den sikrede vore Arner. Tronens Grundvold hvilede paa Undersaatternes Kierlighed;

dens Arving var Folkets Pryd, der tilraabte Jorden: Viis os hans Mage; kort, Enighed befaalede Samfundet; Lovene beskyttede alle; Dagen tilfod Udkomme; Fremtiden lovede et Bedre; og vi vare i det hele, Jordens lykkeligste om ikke meest forfinede Slægt.

Ikke er det her Stedet, heller ikke mit Sag, at udvikle hvad Binding Handelens Fyldehorn har udgydet over Landene. Sammes virkelige Riigdomme opvove i deres eget Skib. De fremmede avle ny Fornødenheder, der lige det frodige Ukrud, om ikke qvale Flidens Spire, dog hente deres Kraft og udmayre dens Jordbund. Men saadan er de menneskelige Indretningers Gang, at Manglerne udqvælde af selve Forfremmelsens Fied, ligesom Giften i Amerika voxer ved Quinquinas Side. Overdaadighedens Dæmon har giennem alle Aarhundrede, fulgt Dyrkelsens Genius saa tæt i Hælene, at de overalt ere blevne Selffabsbrødre. At banlyse hiin, er at lemlæste denne. Lode Staterne sig regiere

fra en Talestol, maatte Declamationen længe nok udkramme sin ordrige Prunk. Tusinder have fra dens Høide udslynget deres Tordenkiler mod Luxens Titaner; de ere nedstegne derfra med Selobevidsthedens Velbehag, stundum endogsaa berusede af Tilhørernes Virak; men have selv ikke sielden segnet under Kampens Overmagt, eller i det mindste ikke formaaet at hæmme den. Mennesket vil nyde; Sindets Smag er saa forskielligt som Tungens; Den Fornuftige veier sine Nydelsers Værd. Hoben raadspørger alene Sandsen. Denne behersker ni Tiende-Dele af Menneskeligheden, og Resten tier stille, eller dens Røst taber sig i Skraalet.

Ikke ansees dette som Overdaads, eller saakaldt Forfinelses Forsvar. Deres Gift er saa meget desmere farlig, som den kildrer Ganen. Men naar Alt er sagt imod Lux-Strømmen, glider denne ustandselig frem, og efterlader Prædikeren til sine Betragtninger paa Nabredde. Dog endogsaa fra denne Side, kunde Twilling-Nigerne

ikke med Høie beskylbes uden af kortsynede eller miltsyge Profeter, der misfornøiede med deres Uvigtighed, gierne ville regiere Stater skiondt de ikke kunne bestyre deres Huusholdning; og som, rosende Fortiden paa Nutidens Bekostning, stue intet i Fremtiden uden Udelæggelsens Bederstyggelighed.

Gierne vilde jeg frikende mit elskte Fødeland for en anden Brode; men Bryttet undfarer et Suk ved at tilstaae dets Skyld. Medens Plutus udgiød virkelige eller indbildte Rigdommes Strøm over Landet, smægtede Apollo og Muserne; eller hvad der er deres Dyrkere endnu mere krænkende, behandlede med en Ringesagtelse der nærmede sig til Foragt. Politikken anmassede sig hver Samtale. Videnskabsmanden fandt Dret, Kunstneren Diet tilluft; og Digterens tryllende Billeder antoges for Sværmeriets Griller, der ansaaes af de Høivise med Skuldertræk, af de Handlende med Spodskhed, og af Mængden med Ligegyldighed. Avis

sens Indhold var dennes Siælesøde; kostbare, skiondt kiedelige Maaltider opslugte de fra Forretninger hine levnede Diebliske; og de Sprænglærde have till alle Tider, seet ned fra deres Høide paa Musernes og Gratiernes saakaldte Legetøi. Selv Rigets Store lode Meiselen ruste, lode Penselen tørres. Ingen Figur sprang frem af Marmoret, intet Billed aandede fra Lærvedet. Kun et enkelt Portræt fremstillede Brudgommens Mage eller Hustruens Ugtefælle. Alting ellers dreiede sig inden Politikkens evige Hvirvel. Den henrev, den opslugede Alt. Dog et Fruentimmer gjør en hædrende Undtagelse. I Dig, Grevinde Charlotte, fandt Musernes Børn steds en huld Moder. Du lønede, og hvad der er Kunstnerne langt klarere, Du paaskionede deres Stræben. Erkiendtlige ville de overantvorde deres Beskæftigedes Navn til kommende Slægter; og medens Dit Lov toner fra deres Læbe, vil Dit Billed giemmes i deres Hierte.

Man tilgive mig denne Afvigelse, dette Tankens Udbrud. De ere endnu Træk af Dannemarks Maleri i 1805 — 7. Stemningen var da almindelig imod Frankerig. Alexander var Europas Beskytter; Frederik dets Stridsmand; Georg dets Stytte. Napoleons Magt var alvæddig; hans Erobringslyst maatte alt saa være umaalelig. Ofte desværre! har dette været Tilfældet; og dette lille Bæsen, Mennesket, omfatter Verden i sine Duffer. Hans Krigere stode ikke langt fra Holsteens Grændser; Forsigtighed bød at værne for dem. Hæren samlede. Kunde end sammes ringe Styrke, kun danne en svag Dæmning imod hine Veteran-Legioner, der som en stridende Strøm havde oversvømmet Europa, maatte dog Selvstændigheden hævedes, Forsvaret prøves. Hvor ofte har desuden ikke Fædrelandsfiærlighed under Klogskab's Egide, ydmyget frembrusende Overmod og sat Vergiærrigheden Grændser?

Intet er lettere end Daddel. Den yttrede sig med Fripostighed; den overbares med Mildhed. Efter Nederlaget ved Jena styrkede en preussisk Colonne sig mod Lübeck. Seiervindene forfulgte den. Stormet ud af Staden saae dens ligelke men ulykkelige Anfører Fienden bag sig, Dannemarks væbnede Grændse for sig. Han ærede Neutraliteten og nedlagte sine Vaaben. Overvinderen gjorde Udskylbning for nogle smaa Uordener, uadskillelige fra siges Optrin, og trak sig tilbage. Danmark var hædret, og Kritikken bragtes i det mindste til at tie om ikke til at rødme.

Men snart opløstede den langt høiere sin Stemme. Hæren forblev i Holsteen. Prindsen vendte ikke tilbage. England fremskyndte sine Udrustninger. Sicilland og Rigets Hovedstad vare næsten blottede for Tropper; Ahnelsen hvistede i Brystet om Anfægheden af et Angreb; men Tanken fik ikke Lov at dvæle. Godmodig, Uerlighed calculerer anderledes end

Politikkens Underfundighed; men ogsaa hvor ofte forregner sig ikke denne sidste? Endelig tyknedes Horizonten mere. Karstjerne bleve hyppigere; Uveiret traf op. Prindsen hastede til Hovedstaden, for at ordne Hielpemidlerne mod Stormens første Udbrud. Han søi tilbage til sine Medstridere, efter at have i saa men hulde Linier, lovet os den hastigste Hielp og budt os et tierligt Farvel. "Medbrødre! skrev han, efter at have bragt alt i den Orden, som Tid og Omstændigheder bød, eller jeg til Armeen, for med den, saasnart muligt, at virke til mine Kiære Landsmænds Vel, dersom ikke snarlig Omstændigheder indtræffe, som kan afgjøre alt paa en efter mit Ønske ærefuld og frelkelig Maade."

Saa taler Bennen til Bennen; saaledes talte aldrig nogen anden Europas Fyrsteson til sine Underhavende. Hvi maatte dette skønne Haab stufes! Hvi skulde hans Graværelse werde saa lang, og dens Følger saa sørgelige! Hvor skarpsigtig troer sig ikke den meest kortsynede, hvor

viiis den meest Ukyndige, naar engang Tingenes Udfald, tvertimod den Klogeres Beregninger bekræfste hans andre afborgede Mening! Enfoldigheden selv mynstrede Fyrstens Forhold. Forblindelsen var ubegribelig; Feilen indlysende. Det være Lettroenhed, det være Paastaaelighed; Uarsagen kunde være forskiellig, Skylden var den samme, og Følgerne uberegnelige.

De bleve det; det er sørgelig sandt. Men har da denne saa grant fluenende Klogskab seet bag det Forhæng, der dækker Staternes indviklede Maskineri? Men kiender den de Uarsager der virkede, de Grunde hvorefter der handlede? Gode Fyrste! ædle Menneske! Frederik, ikke trænger Du til mit Forsvar. Jeg har hylbet Dig med Sandhed, aldrig med Smiger; men det krænkede mit Underste, naar jeg saae mindste den Hengivenheds Lue, der forhen flammede saa høit i hvert Bryst. Og burde da en eneste Misregning, hvor uheldig den endogsaa var, udslette Mindet om et heelt Liv af den virksom-

se Daad, den utrætteligste Flid, usvigeligste
Rettsinds, og alle fyrste-, alle Borger-Pligters
Opfyldelse? Alcides betænkte sig ved Korsveien;
Frederik behøvede det ikke; han fulgte af sig
selv den Bane, Dyden aftogtede hiin. Lad
nogen staae frem og benægte, at dette er Sand-
hedens Sprog; Og dog — men undgaae For-
synets skjulte Raad vore Anmærkninger, vover
Mennesket ikke at bedømme den Alvise?

Det engelske Flag vaiede allerede paa vore
Kyster. Nogle Skibe indseilede Beltet, Mæng-
den ankrede i Sundet imellem den 3die og 4de.
Stolt Overmod udkastede Planen til vort Uheld;
nedrig Lumskhed udførte den. En sammenhæn-
gende Baabenkade omspændte vore Der, afbrød
Samfærsele, og gjorde Hærens Bistand umu-
lig. Venflabets hellige Navn misbrugtes, for
at skjule den skændigste Sviig. Man frygter,
man hader den Røver, der voldelig raner ens
Eiendom; men vi affrye, vi foragte den Mid-
ding, der under en logrende Masse vil fraliste os

Beskyrd og Liv. Saadan var Engellændernes
Udfærd, saadan deres Agt. Disse Feige, hvis
Leiesvænde vare blevne Fastlandets Spot, lurede
trædsfelig paa det Diebsk, da vore Krigere vare
borte og vor Hovedstad næsten værgeløs. Og
vi godmodige Danske! vi forsynede endda deres
Munde med Føde, og deres Hænder med Væge.
Men Skændselen falder tilbage paa dens Op-
havsmænds Tisse; og britisk Venflab vil nu,
ligesom for punisk Drosskab, gaae brændemærket
fra Læbe til Læbe til allerfierneste Old.

Endnu saae Nysgierrigheden, enten tanke-
løs hen paa dette Pragt-Skue, som en Skare fuld-
rustede Drlogs-skibe, det meest paafaldende Værk
af den menneskelige Vands Omfang, fremstiller,
eller Tanken vinede den ønskede Time, da disse fly-
dende Fæstninger skulde snerne sig fra vore Bred-
der, og sege deres Bestemmelsested paa andre
Kyster. Drosslydig, som andre, stirrede jeg fra
min ædle Venindes Lund, paa Springforbi, hen-
imod Helsingørs Strand, skimtede Masterne i

Kandtens af Horizonten, og spurgte mig selv: Kan det være Englands Hensigt, at anfælde os? Overbeviisningen om, at det ikke var sammes Interesse; og Egennytte bestemmer Cabinetterne som Enkelte, beroligede mig. Mistilliden indvysseedes; men Sløret faldt.

Søndagen, den 16de August om Morgenen tidlig begyndte den første Landgang. Den skedte i Baade og paa Flaader ved Bebek. Synderlige Bestikkelse! Just her landede for-
dum Sverrigs tolvte Carl. Endnu flyder Min-
det derom i Cenrums Hauge, hiin prydede Kilde
hvor Kongen lædskede sin Tørst. Men den unge
Kriger kom som en Mand, udæstet til Kamp, og
medens han frembød de hvinende Kugler sit
uvæbnede Bryst, sagde han smilende: Dette skal
være min Fremtids Vndlings-Musik. Briterne
indlistede sig lumskelig til vore Strande, skulde
omhyggelig deres Røver-Dogs Hensigt, og end-
nu i Landgangens Dieblik talede Venlighedens
hykkelseste Sprog. Ikke vil jeg stående disse

Blade med den Bekjendtgjørelse de gjorde. Skiondt skreven paa dansk, var Orto-graphien og Bendingerne saa svenske, at ingen Lands-
mand kunde mistænkes for den Redrighed, at
have enten opsat eller oversat samme. Utallige
Gange har Overmagten haanet, trodsset, fra-
vrifstet sin svagere Nabo en looslig Eiendom.
Retten har ligget i Spydstagen, nu bevises den
med Kanoner. Saa sorgelig denne Sats er,
ligger den dog i Naturen, hvor alt er Harmonie
og alt er Kriig. Men neppe fremviser Historiens
Blad et mere skamløst Exempel paa Anmasselse
og ugrundet Paastand, end Engælændernes For-
dring at udlevere dem den danske Flode, som
Underpant paa vort fredelige Sindelag. Kanet
endogsaa voldelig, som den blev, var mindre van-
ærende. Trods røver kun Bildehed. Den fra-
støder, men er Naturens Bandel. Sødta-
lende Lumskhed er Feighedens Særmærke; den er
Kunstens Brøde, og oprører. Statsmandens
Sag være det, at forelægge Verden Løgnagtig-

heden af Englands Foregivende; Ugrundethe-
den af dets Befrygtelser. Trædte og nedrig var
den første Proclamation paa Siællands Sletter;
tom og opblæst den senere i St. James's Cabinet.
Fyrsterne have trodset, Folkene spottet dem; og
tænkende, for deres Nationalhæder omhyggelige
Briter, have diervelig talt den Forurettedes
Sag; have fremstillet hele Affhyeligheden af en
Sats, der nedbrød al Samfundets Sikkerhed;
omstyrkede Folkets-Bygningen, og bragte Old-
tidens Raahed tilbage blandt Europas dyrkede
Slægter. Ja, Cannings og Castlereaghs Navne,
diffe Planens Ophavsmænd, vilde vorde Skænd-
digheds Benævnelser, og vække Efterslægtens Af-
sky som en Phalaris's og en Busiris's.

Hvad mere paafaldende, end den Contrast
vår Konges Erklæring udgjor mod hine? Den
aander Sandhed og Overbeviisning. Lad den
tolkes af Fremmede; lad den læses af Indfødte;
os mere ommelig kjær, alle lige indlysende, ind-
giver den Agt for vor Regiering, Andeel for vor

Sag, og Affkye for vore Fiender. Her følger den.

Hele Europa kiender det Forhold, som Danne-
mark, medens femten Aars Krige og Uroligheder,
har iagttaget med den uforanderligste Fasthed. En
aabenlys og upartiist Neutralitets Overholdelse,
og den samvittighedsfuldeste Opfyldelse af alle der-
af udspringende Pligter, have udgjort alle sammes
Datters, sammes Anstrængers eneste og be-
standigste Formaal. Den Danske Regiering har
i sin Udfærd viist en Redelighed og en Retfæf-
senhed, der svarede til dens Hensigtens Reenhed,
og denne Kierlighed til Freden, hvori den aldrig
kan mistænkes for at have svigtet. Forsynet
havde hidindtil velsignet dens Omsorg. Uden
Uret, og uden Fornærmelse imod nogen af alle
Magterne, havde det lykkes den at vedligehol-
de en god Forstaaelse med enhver af samme; og
have endogsaa Omstændighederne fra Tid til an-
den, givet Anledning til Erstatnings Fordringer
og Omhandlinger fra de krigførende Staters
Side, have de allesammen havt deres Udspring

fra den Upartiiffhed i sammes Opførsel, og denne Strænghed i sammes Grundfætninger, som de have tient til at bekræfte.

Pludselig er denne Fredeligheds, denne Trygheds Tilstand tilintetgiort.

Efter at have ved en skammelig Dødsighed, forraadt sine Medforbundnes Anliggender, der vare inddragne i en ligesaa svær som uvis Strid, har den engelske Regiering pludselig udviklet sin hele Kraft, for at overraske og angribe denne neutrale og fredelige Magt, der aldrig havde forurettet samme.

Udførelsen af Anfalds-Planen paa Danmark, forenet med Stor-Britanien ved ligesaa gamle som hellige Baand, har været forberedt med lige saa megen Hemmelighed som Snelhed. Den danske Regiering havde seet den engelske Søemagt ankomme paa sine Kyster, uden at samme kunde formode, at den var rettet mod sig. Den Siælland har seet sig omringet, Hovedstaden truet, og det danske Gebet haanet og

krænket førend Hoffet i London ved et eneste Ord havde anmeldt sine fiendtlige Hensigter. Det varede imidlertid ikke længe førend samme yttredes; men Europa vil have Nøie med at fæste Tro til hvad det faaer at høre. Det forteste, voldsomste, grueligste Anslag, der nogensinde giordes, stytttes ikke uden paa en foregiven Beretning, eller rettere, paa det ubestemte Rygte om et Forsøg, som, i Følge det engelske Ministerium skulde skee, at lokke Danmark ind i fiendtlige Forbindelser imod Stor-Britanien. Grundende sig paa disse Data, som den løseligste Undersøgelse vilde have beviist, ikke at være andet end teent selvindbildte Formodninger, lod den engelske Regiering erklære Hoffet i Kiøbenhavn, paa den meest afgjørende Maade, at den, for at betrygge sine Anliggender og sørge for sin egen Sikkerhed, kunde allene lade Danmark Balget imellem en nøie Forbindelse eller Krig med Stor-Britanien. Og hvad Forbindelse formaster den sig at tilbyde? En Forbindelse, der, som

første Pant paa Dannemarks Trældom, skulde overgive den engelske Regiering sammes Krigsskibe. Det foreslagne Valg udfordrede ingen Betænkning. Den skete Yttring, der var ligesaa fornærmende i sine Tilbud, som i sine Trudfler, ligesaa haanende i Henseende til Formen, som til Grunden, tillod ingen Omhandling. Den billigste, den dybeste Harme maatte opveie enhver anden Betragtning. Hensillet mellem Boven og Skiandsel, havde den danske Regiering intet Valg. Krigen brød ud. Ikke forfulgte Danmark sig nogen af de Farer, de Forslits, hvormed denne Krig truede samme. Anfaldet uforventet paa den troløseste Maade; angreben paa en D, frastilt og næsten blottet for Værge, indrevet med Bold i den meest ulige Kamp, kan den ikke vente at undgaae meget sølle Uheld. Men det har sin Ære at bevare uantastet, saavelsom den Agtelse det tør smigre sig med, ved sit skyldløse Forhold at have vundet blandt Europas Magter; og det troer at see

mere Hæder i dens Modstand, der segner under Dvermagten, end i dens lette Triumf, som misbruger samme. Det frygter ikke for den Dom, Europa vil fælde over denne nye Krig. Ivertimod troer det, at kunne gjøre sig en Ære deraf i Forveien. Lad de upartiiske Cabinetter domme, om England virkelig føler denne Nødvendighed, disse Sikkerheds-Betragtninger, som den uden Betænkning tillader sig at opoffre en Stat, som i ingen Henseende har fornærmet, har opægget det. Stærk altsaa, ved sin gode Samvittighed, ved sin Tillid til Gud, ved de trofaste og klække, under eet Scepter forenede Folkelags Kierlighed og Hengivenhed, tør den danske Regiering smigre sig med, uden Svaghed at suldbyrde det svære og møisommelige Arbejde, som Æren og Nødvendigheden have paalagt samme. Den troer sig berettiget til at stole paa Europas Fyrsters Deeltagelse og Retfærdighed; og den smigrer sig med at erfare sammes Virkninger, især fra de Durchlaurige Monarkers

Side, hvis Hensigter og Forbindelser have maattet tiene til Paaskud, for at besmykke den meest himmelraabende Uretfærdighed; og hvis Tilbud, bestemte til at forelægge den engelske Regiering Midlerne til en almindelig Fredsgjørelse, have ikke kunnet afholde samme fra en Gruselighed, der i selve Engeland vil oprøre hvert redeligt og ædelt Hierte, der skader en høimodig Fyrstes Rygte, og staaender for evig Stor-Britaniens Aarbøger.

Dets Horder, som nu endelig havde astaaget Massen, udbredte sig fra Debets Bakker til Charlottenlund og Frederiksberg. Bestege de usforhindrede vort Land? Nedlyne vore Kugler deres Kader? Regieringen vil opløse Folket, om der skete alt hvad den vilde; eller hvis noget undlodes, vil den fordre Regnskab for Forsommelsen.

Gaaden var opløst. Det electriske Stød giennemfoer alles Bryst. Hver Stand, hver Klasse æstede og modtog Gaaden. Minervas

Sønner igien samlede under deres forrige Anfører, som H. K. Høihed Kronprindsens Liv-Corps, glemte hiin Oplosning, indviede sig Pallas, svore Fødelandet Trofskab, Stænderne Havn, og fremsthyndte med Ønsket den Time, de kunde vise sig de kiæfeste Skarers værdige Medstridere.

Foruden dette Corps af	812 Mand
Liv-Jægerne	327 "
Borgerlige Infanterie	4013 "
Borgerlige Artillerie	1137 "
Landeværnet	1986 "
Herregaards = Skytterne	118 "
	<hr/>
	8393 Mand

Var der af regulaire Tropper i

Staden selv d. 25 August

Marine-Regimentet,

4 Batallioner 2459 M.

Detacherede paa

Tre Kroner, Prø-

vesteen ic.

1186 M.

1273 Mand

Transp.	1273	Mand
Det Kongl. Artillerie-		
Corps	620	M.
Detacherede	143	477
Danske Liv-Regim.	1301	=
Detacher. til Dragøe	104	1198
Norske Liv-Regiment		858
Exercer Batallionen i Citadellet		413
Liv-Garden til Fods		327
Liv-Garden til Hest		90
Siællandske Rytter-Regiment		395
Husar-Detachementet		45
		5075
Søe-Defensionen udgjorde		3588

Denne Styrke, skiondt ikke ubetydelig, var dog langt fra ikke forholdsmeesig til en Fæstnings Forsvar som Kiøbenhavn. Denne Danmarks Hovedstad var i Fredens Ly opblomstret til en smagfuld Bye. Uden at prange med

Pragtbjgninger, herskede der, især i den nyere Deel af Staden, en Pyntelighed hvorved Djet dvælede med Fornøjelse. Nye Huse forskionede aarlig Forstæderne, flyggesfulde Alleer quægede Vandrerer, og smilende Lystgaarde frydede Sindet imedens de tildroge Blikket. Men disse landlige Scener indsluttede saaledes Fæstningen, at en Fiende kunde nærme sig, om ikke ubemærket, dog næsten ubeskadiget til selve Glaciets Randt.

Fra Søen syntes Faren mindre truende. Bar end den angribende Magt frygtelig, maatte den dog først tørne paa Batterierne, Provestenen og Tre Kroner. Desuden dannede Blotflibet Mars, Fregatten St. Thomas, 3 Flyde = Batterier, 4 Skjotpramme og 26 Canon=Vaade og Joller, en Forsvarslinie som Mindet om 2den April oplivede, Hævngierighed opflammede, og nedstammet Kædthed tredoblede. Commandeur Villes Wink fremkaldte, hans Aand bestalede Kampen. Glæde ilede

hans Underordnede i den, ugierne vendte de fra den, og aldrig søge de hans Forventning.

Det Heles Overbefaling var anfortroet General-Major Peymann, en Olding ærværdig ved sit Udseende, elskværdig ved sin Blidhed. Saa vindende i sin Udsærd, saa venlig i sin Tale, at den Mand, der efter een Dags Omgang, ikke søgte sig ham hengiven for Livet, stænkte Naturen intet Hierte. Ham umiddelbar underordnede vare General-Major Bielefeldt og Kammerherre Steen Bille, og fra sin Bolig i Citadellet bestyrede han Siælland.

Denne D indsluttede allerede i sin Barm en Mængde fremmede Voldsmand. Deres Tal forøgedes ved nye Flokke af Leiesvende fra Kyngen, der landsattes ved Skovshoved og Kalkbrænderiet. Med snare Skridt ilede de mod Hovedstaden. Fra Taarnene saae Folket deres Baaben funkle i Solen, deres Telte hvidnes mod Skyen; men uagtet deres Overmagt holdt de sig dog paa en vaersom Afstand, til Skand-

ser og Sværgrofter havde sikket dem mod Fare. Fra Swanemøllen over Bryggernes Bønge, Norre Fælle op til Frederichsberg, og derfra til det gamle Pesthuus, dannede deres Skarer en Kiæde, der dækkedes ved Batterier. Det ved Swanemøllen spillede, førend vort ved Salpeterværket kunde fuldendes.

Linieskibene og Forselsfartøjerne, der udgjorde en Skov af Master, beholdte næsten den engang tagne Stilling, skraaes for Trekroner og ude af Skuds Længde. Bombeskibene dannede en krum Linie i Svane-Mølle-Bugten. Aldrig begyndte de Angrebet; æggede til Striden af vore Søkrigere, nærmede de sig vel undertiden, men toge igien deres Post naar den ophørte, og uden at denne Tirring kunde ophidse Orloggerne til en alvorligere Kamp. Kiendte Admiralen dens Farlighed, eller vilde han plukke Laurbær uden at udstrække Haanden? Sandelig, den Krands som Toget fletter om hans Linding, vil ikke gaae i Arv til hans Slægt.

Imidlertid hindrede Svane-Mølle-Skandsen vore Kanon-Baadets Virkefreds. De udfattes for en Side-Id, der kunde blive dem farlig, og Mandskabets Bryster vare de Skiver, hvorefter jorddækte Mordere sigtede deres Skud. Befaling gaves d. 20de August at indtage den Mandskabet, bestaaende af 2 Batallioner Infanterie, Liv-Jægerne, Skarp-Skytterne og Herflabs-Skytterne, 200 Mand Cavallerie, og 3 Batallioner Landeværn, droge ud med 16 Canoner. En Skiermyssel paafulgte, men Hensigten opnaaedes ikke. Militairiske Foretagenders Bedømmelse er uden for mit Fag. Jeg beder derfor engang for alle om Tilladelse, at giøre Læseren opmærksom paa, at han her ikke kan forefinde uden en summarisk Beretning om Begivenhedernes Gang. Disse have i dem selv saa megen Deeltagelighed, at en Overskuelse af det Hele med eet Blik, neppe kan være ham ukier. Yderligere Omstændelighed hører til en Dagbog. Dphyste Krigere ville sikkert ikke undlade at fore-

lægge Europa tactiske Betragtninger over en, i alle Henseender saa mærkelig Tildragelse, som Kiøbenhavns Beleiring; men under nærværende Udarbeidelse har jeg foresat mig, nøie at hylde Sandhedens Gudinde, og paa hendes Bydende vedstaaer jeg, at have i fleres Nærværelse hørt den Udfaldets Ansørel betroede Officeer sige, da man forestillede ham at han skulde have fulgt sin Ordre: Jeg tilstaaer, jeg kunde taget Batteriet; men jeg troer, med større Mandstap end det burde koste, siden man umulig kunde hindre Fienden næste Dag at oprette det igjen. Der svarede ham, at Batterier ikke lode sig tage uden noget Forliis, hvilket den Høistcommanderende nok overveiede førend han udstedte sin Befaling. Meningerne bleve forskiellige, og nye Optrin lode glemme dette.

Den Classenske Hauge tilstod Fienden et Skul, hvorfra han saa godt som kunde berøre Citadellet. Dvergeneralen foresloges at lade den omhugge. Raadet var let, Udførelsen van-

stelig. Træernes Mængde udgjorde et Slags Skov. "Naar det ikke tillige er gjørligt at bortføre dem, svarede han, er det mindre Skade at de staae end de sælges." Deres Lov er visnet; men Baaren vil igien fornøye deres Krands, og vore Børnebørn ville endnu fryde sig i dens Skygge.

Smidlertid ængedes stedse Riæden; alle Portene, undtagen Amager, havde været lukkede siden den 18de. Ingen Samfærsel med Landet fandt mere Sted. Man ventede Overløbere; ingen indfandt sig. Man troede det let for Omegnens Beboere at flutte Fiendens Karvaagenhed, og bringe Underretning om sammes Antal og Bærker. Det være Mangel paa Snildhed eller Mod, Forventningen slog feil. Bragdes endog saa et Budskab, var Beretningen usikker eller ubetydelig. Længselfuld saae Diet ud efter Bistand fra General-Lieutenant Castenskiold. De første Tidender vare ikke opmuntrende: Han skulde endnu samle sin Hær.

Et Glimt af Haab lysnede; han nærmede sig Koeskilde; men det forsvandt ganske i Mørket til Fienden hoverede over hans Nederlag.

Men, have Tusinder spurgt: Kunde Fienden ikke holdtes, i det mindste for nogen Tid, paa en længere Afstand fra Byen? Landgangen kunde vel neppe hindres; Skibe flyttes, Batterier ligge faste. Feldtstykkerne gjøre ingen Virkning mod Fregatternes svære Skjots, der bestryge Strandkanten, og dræbe uden selv at staaes. Med mindre altsaa, at Troppe-Antallet er stærkt, forbydes ikke Landsætningen; Beviset læses endnu i ommeldte Cenrums Hauge. Men burde vel nogle Dage forslaae for at lade Fienden, saa at sige, kneise ind paa vore Bolde? Blot de sædvanlige Udenværkers Besættelse udfordrede mere Mandskab, end Besætningens ringe Antal vel kunde spare fra de indre. Til Byens kraftige Forsvar paa nogen Afstand, behøvedes en betydelig Troppe-Mængde. Fiendens uilksomme Fremmars, men især hans Styrke, forhindrede

allerede Fuldførelsen af Skandfen ved Salpeters-Bærket, og mellem Søerne; og allevegne tilbøde Huse og Hauger ham Ly nok til at dække sine Arbeidere og Stridere, imedens vore stode blottede som et Maal for hans lurende Sigte. Sommerpladsene altsaa undtagne, Stadens maaflæe meest tilgiængelige Side, som fik et Batterie af 12 Pundinger og Mørsere, samt en Barricadering, blev Forsvaret indskrænket til Fæstningens sædvanlige Bærker. Disse vel besatte, mandigen holdte, og rigtig understyttede, troedes at kunne sikke mod Anfald, hvad enten hemmelig eller aabenbare. Lad Kyndigere domme, lad Tiden oplyse. I en Stund, hvor Taaren glindsede paa Randen af Generalens Nie, sagde han mig: "Der kan mulig være noget forseet; men at feile er menneskeligt! Vel den Dommer, hvis Hierte ikke tilhvidster ham samme Betragtning.

Angreben med overlegen Magt og bagfra Haugernes Skiul, maatte den klække Captain

Hommel trække sig tilbage, efter at have med en Haandsfuld Folk og nogle lette Kanoner, adskillige Dage trodset en talriig Fiende, hævdet vore Baabens Tre, og vundet Folkets almindelige Hviagtelse. Et Kartetst-Stud saarede hans Laar; men Iver for Dienesten lod ham glemme Smerten, og efter nogle Dage betraadte han atter sin Hæders-Bane.

Fienden plantede altsaa Kanoner paa Østerbro, lige over for Grosserer Luteins, ved Nørre Allee og paa Nørre Broe; et svært Batterie var opkastet ved St. Hans Hospital; ligeledes i Lysthaugeterne bag Søerne; atter andre paa Vester Broe, og endelig det ved gamle Vesthuns. Dette, som Fienden efterlod staaende i Pastor Tegders Hauge, og som morede Mængdens Nygierrighed, fremkalbte Tænkerens Suk, der saae med hvad Sikkerhed dets Besætning kunde udsende Død og Fordærvelse imellem vore Landsmand, imedens den bag en fire Alen tyk Bold af Sandsække og inddybde Løbegrave, kunde

trotse den Kugle-Regn, der fra de 3 i Kalle-
boderne henlagte Kanonbaade, har giennem-
boret Baaningshuset.

Før dette Batterie segnede Søkrigeren, Lient.
Zenthen, og Soldaten, Capt. Restorff. Begge
offrede tapperlig Fædrelandet deres Liv. Det
samtede ved Unglingens, det græd ved Veteranens
Urne. Hans Wandel var den adle Mand's,
der parrede gavnsfuld Daad med uskyldig Forly-
stelse. Tunge Skiebne! Urafsagelige Forsyn!
Hans Hustrue mistede næsten i samme Time,
Mand, Huus og Formue. Første saaredes og
dræbtes; sidste opbrændtes. Himlen og Sta-
ten ville lindre hendes Sorger, ville lette hendes
Tab. Med glad Bemod saae jeg min Son
strøe nogle ringe Blomster paa Krigerens Grav;
men jeg oprørtes ved Uttringen af en Medlæ-
der, der, medens vi samtligen nedsløges ved Fi-
enden om hans Fald, røbede sin Siæl i de Ord:
"Det skædte ham ikke, han havde selv søgt om
den Post."

Amager, hvis Forsvar i Førfningen havde
voldt nogen Uengstelighed, og hvor Rytterne
havde deres Poster, var sidste truet af en Mæng-
de fiendtlige Skibe, der som Kovfugle omsvæve-
de dets Kyster. Ogsaa gjorde de Forsøg paa
at lande og opbrænde Fartøjerne ved Dragøe;
men de bleve hindrede i Udaaden, der kostede en
Dding paa Leiet sit Liv. Dog snart sikrede
Capt. Steffens, ved militairisk Indsigt og
utrættelig Virksomhed, dette Stadens Forraads-
kammer, igiennem hvis Port daglig tilstød sam-
mes Indbyggere de fornødne Forfriskninger.
For at forekomme al Samqvem med Fienden og
forebygge Meddelelser, som Genfoldighed kunde
give eller Guldet kiøbe, kom Capt. Steffens
til Hovedkvarteret for at udvirke den Høifcom-
manderendes Forbud til Amagerne om Overfar-
ten til Saltholmen, hvor de græssede en Deel af
deres Dvæg. Krigerne ville harmes, og alle ville
haansmile over en vis Generals Udladelse, der
ved denne Anledning og i saadant et Dieblit kun-

de jamrende udraabe: Ja, men den skønne Melk og Fløde!

Lusinder havde medens de første Dage indstrømmet i Staden. Landmanden forlod sine Agere, Forstæveren sin Baaning. Døds og Skiandsels Fare var den første Betragtning; Eiendoms Redning den anden. Tanken om saa mange unyttige Munde i en Fæstning; Vissheden om al Tilførsels Affiærelse kunde let vakt Betænkkeligheder ved Indladelsen; men Hiertet talte Flygtlingens Sag, og Frygten forsvandt med Fortegnelsen over Fødemidlerne, der sikkede Underholdet endogsaa for Maaneder.

Der gives Pligter, som koste Dyden et Gul. Fienden stod sikker bag Mure. Kun de nærmere Huse som laae umiddelbar under Boldenes Skiøts, vare uoptagne. Beslutningen, i Nødsfald at brænde Forstæderne, var længe taget, var allerede meddeelt; men Hiertet frympede sig ved Udførelsen. Endelig talede Nødvendigheden høit, og Fallerne tændtes den

28de August. Allerede den 24de vare Reberbanerne anstufne. Piinlige Syn! Røg-Skyerne tyknedes; Luerne udbrast; en brændende Kiæde kandtede Horizonten, medens en uhyre Damp-Masse oversvævede Landet og Havet, og mørkede Dagens Lys. Med bitter Bemod saae jeg Sammer-Scenen fra Castellets Bolde; med oprørende Affkye vendte Diet sig mod Englands Flode. Den Tanke: hist fryder man sig ved et Syn, som her skaber Lusinderes Qualer, giennemfoer mit Underste. Ere de ikke Tigre? spurgte jeg uvilkaarlig mig selv; er Georgs Hierte forstenet? Generalens blødnedes som Boret. "Hvor tung er min Lod! udbrød han i vor Kreds. Siden femten Aar var det mit Kalb at vaage over Luerne; i denne Stund er det min Pligt at byde dem rase. Ufortrøden, uforsærded adlød Brand-Corpsset hans Bud, skient Kuglerne mødte og forfulgte det under Udførelsen; og saaledes forvandlede nogle DageLyststeder til Ruiner og Flidens Arnesteder til Afbedynger.

Hvilken Contrast mod Naturens Skønhed! Endnu smilede Sommeren paa sin Trone. Flora smykkede den med sine Krands; Ceres omhøvede den med sine Ar. Hun havde udgød det sit hele Fyldhorn over Landets Sletter; de sank under hendes Skatte, imedens Frugthaverne bugnede under Pomonas Gaver. Endnu dandsede Dryaderne i Lundenes Skygge; Zephirerne spillede i Lovet, Himlen var stysfri og Solen i mildere Glands oplyste det smilende Billede. Velstand forudnød sin Overflodighed; Armod lovede sig bedre Udkomme. Fredens Genius var nedstegen til Tydskland. Snart vilde den forlige Albions og Galliens Beherskere. Folkene skulde glemme forgangne Trængsler. Jublende skulde vi møde vore hjemvandrende Vaabenbrødre, vor Fyrste og hans Maria, og tilraabe Hende som Ham: Hvor ere I elskede, hvor ere I sikke som i vor Midte?

Blænderærket svandt, Trylseriet opløstes. Naturen var lige herlig, hendes Indighed lige

frødig. Men britiske Røvere paa vore Sletter, britiske Mordbrændere omkring vore Kyster; De gyldne Neger anvendte til Dække, til Strøelse: Vindskibelighedens Snækker omdannede til Fordærvelses-Medstaber: Dette Syn, denne Tanke fratog Solen sit Skin, Himlen sin Blaaehed, og hyllede et Flor saavel om Sindet som Scenen.

Næsten daglig fornyedes Kampen mellem vore Forsvarsskibe og de fiendtlige Bombardeer-Galioter. Det var under Commandeur Kriegers umiddelbare Ansørfel, den flydende Defension virkede. Hans Indsigt ordnede, hans Raffhed ledte Angrebet; og med Længsel, som Ungdommens efter Festen, ventede alle paa Signalet, kappedes om at begynde Striden, haaned Døden. Kuglerne dandsede hen ad Bolgerne; Bomberne fusede giennem Luftten, fnaldede over Hovederne, sank i Dybet. Diet stræbte at følge deres Fart; det saae dem næsten berøre Kanonbaadene, og Hjertet gios; det saae Faren forbi og Smilet vendte tilbage paa Læben.

En af disse hæderfulde men lidet afgjørende Kampe, saaes første Gang Brugen af de Congrevste Brandpile. Fra et Slags Kammeværk paa en engelsk Bombardeer-Galiot i Kalkbrænderie-Bugten, opsteg de som sædvanlige Raketter og styredes mod Landsiden. Grev Hølk indbragte en i Citabellet, den var udbrændt; en fyldt fandtes siden staaende med Spidsen i Jorden. Figuren ligner ganske en overfkaaren tilspidset Blyantspen; Lykkelsen er af en Arms Førlighed, Køret omtrent $1\frac{1}{2}$ Alen langt, er af Jernblik. Det tilspidsede Hoved af omtrent et Dvarteers Længde, er af støbt Jern, fastgjort til Piben med Skinner, og har adskillige Huller af en 2 Skillings Størrelse, igiennem hvilke den brændbare Materie udflyder. Ved Dverenden af Køret ere to Hanke, hvori en Lægte-Stang af 3 til 4 Alens Længde er nedstuffed. Under Bombarderingen saaes de hyppig i Luften; men en Brandfugle er et langt farligere Vaaben. Dennes Udsning er kun liden, og den iler med

en Snæthed, som næsten undgaaer Dødt. Hine flyde sig frem som en Slange, med en stor Ildstrøm. Imidlertid synes ikke Opfinderen at have fortient nogen dansk Mand's Ugtelse. Det er en sølsom Begrebernes Forvirring, at sammenholde Archimedes og Congreve. Den førstes Brændespeile forsvarede hans Urne. Den sidste's Brandpile vilde antænde Jorden. Paa samme Grund fortjener Helved-Maskinens Værkmester ogsaa et Uerminde i Krigskunstens Tempel.

Hvorledes Vanen gjør Mennesket fortroligt endog saa med Ræbster! De første Bomber faldt mestendeels paa en Afstand. Snart naaede de Citabellets Volde; sammes yderste Pyndt var gemeenlig Stedet, hvorfra Striden beskuedes. En usfrivillig Spretten, et maskinmæssigt Ryk tilkiendegav Bevidstheden om Faren hos de fleste. Generalen stod ubevægelig. En Bombe brast i Vandgraven; en liden Hund søgte den med Bieffen, og Gienstandenes Modholdelse fremkaldte

Latter. En anden sprang paa Volden halvtred-
sindstyve Skridt fra Kredsens og den opvakte
Nysgierrigheden. Snart hørtes de med Lige-
gyldighed som fierne Tordenstøyer, hvis Stiler ikke
kunne ramme; og dog kom nogle meget nær.
Af flere faldt en heel i Generalens Hauge, kun
nogle Alen fra Spisestuen. Stykker beskadige-
de Taget og Skuret. En slog igiennem Oberst
Lieutn. Scheibes Bærelse tæt ved hans Side,
uden at brikke og uden at beskadige ham. Men
hvad der især forjog Tanken om Faren, var en,
der spang paa Pladsen, foran Kirken, hvor nogle
Hundrede Mennecker laae strøde paa Græsset ved
deres Frokost, uden at en eneste quæstedes. Fra
nu af ansaaes disse Mord-Kugler som Lyst-Bolde,
der knaldede snarere til Morstab end til Fortræd.

Var Dagens Skuespil forbi, tilbød Vol-
dene en herlig Lystvandring. Nystringen i Ho-
vedkvarteret af Sendingsbud som ilede, af Ben-
ner som besøgte, af Nysgierrige som spurgte:
alt stemte Gemytterne til Munterhed og Tillid.

En Smaadrenge styrede i sin Enfoldighed
mod Byen med nogle engelske Betientere og Regi-
ments-Sager, istedet for at kiøre til Charlotten-
lund; Tingens Pudseerlighed fornøiede. To
smaa Skibe toges, det ene kom paa Grund i
Indløbningen, maatte anstikkes, og Fyrværke-
riet var et Billed mere i Nat-Stykket.

Med Morgenens vaagnede nye Forventnin-
ger efter nye mere afgjørende Optrin. Et græs-
seligt opførtes. Det varede kun et Dieblit; men
dette Dieblit kostede 31 Livet. En Røg-Hvir-
vel, som ingen Vensel skildrer, som Indbildnin-
gen maler sig i Tartarus, en Blanding af hvidt,
sort og rødt, forkyndte Kanoneer-Baadens, Stub-
kiobings Undergang. Et Nu forvandlede den
fra et menneskefyldt Fartøi til et tomt, sonder-
slidt Brag. Dog afklippede Parcen ikke alles
Draad. Officieren, Lieutn. Bruun var af de
Heldiges Tal, der ikke engang bleve quæstede.
Menneskeligheden sukkede, alle beklagede. Men
Krigens magiske Løgte fremstiller snelt ny Gien-

stande; disse forjage af Tanken dem Diet har tabt af Sigte; kun for Venkabets staae de stille og smerte. Næste Dags Soel saae Maleriets Modstykke. En engelsk Bombardeer Galiot sløi i Lufften, og det danske Fryde-Kaab tonede hen over Dybet. Natur! vor fælleds Moder; af hvi tændte Du denne Fiendskabs Glød i Brødrenes Hierter? Dog, Dit Slor kan ikke løstes, jeg tier.

Dyden er sin egen Belønning; men Erkiendtligheden bør ligesuldt betale sin Skyld, og Skribentens Pligt er at opbevare Mindet om ædel Daad. Mange Patrioter, fornemmelig af den handlende Stand, bidroge rundelig til vore Forsvareres Bederqvælgelse, til deres Familiers Ophold. De Herrer Boyffen og von Holtten, Berg og Kroyer besørgede Gavernes Modtagelse og Fordelelse. Borgeren glædede sig ved at fremme Krigerens Kraft. Soldaten følte Borgerens Omhu. Armen styrkedes, Sindet muntredes, og Læben udtoneede hine

Qvad, som Skialden digtede og Sangeren Knudsen istemmede. Glædens Dieblikke ere faae; lykkelig! hvo der nyder dem; lykkeligere! hvo der tillige kan meddele dem flere.

Medens dette foregik paa Søen, skedte adskillige Udsald til Lands fra Citabellet. Alle havde til Hensigt at forurolige eller forjage Fienden fra Classens Hauge. Naboskabet var ubeqvemt, det kunde vorde farligt. Det første der forsøgtes om Morgenen, var svagt og uden Virkning. Capt. Lassen af Marine-Regimentet marcherede ud til Undsætning, den Aften Capt. Hornmel maatte vige for den overlegne Magt. Anførerens Riækhed besjælede de Anførte. Efter Tabet af en Femtedeel af Mandskabet vendte Resten modfuld tilbage, uden at een Mand overløb, skiondt Mørket og Stedet eens begunstigede Flugten. Endnu et andet giordes med en større Magt.

Flere udkastede Brandflugler havde ikke kunnet tænde de, i Classens Hauge og nær samme, liggende Bygninger. Disse dækkede Fienden,

optog Synet. Dropperne marcherede ud om Formiddagen. Kongens Livjægere vare som stedse i Spidsen. Munterheden giennemvandrede deres Rader. De higede efter Striden, som Unglingen efter Forlystelser. De rakte os Haanden, vore Duffer ledsagede dem. Understøttede af Soldater, der uforsagt opfyldte deres Pligt, nærmede de sig deres Bestemmelse; men Kampen var ulige. Bag hvert Tra, hver Buff lurede Døden; derfra udsøgte den i Sikkerhed sine Offere. Den aabne Mark tillod vore Stridere intet Ly; men snart var Indhegningen naaet og oversteget. Dog tilstrømmende fiendtlige Skarer standsede Fremrykkelsen, hindrede Foretagendet. Med Orden vendte de tilbage; men de Dødes Liig, de Dvæstedes Saar kaldte Taaren i Diet, pressede Sukket af Brystet.

Allerede i et foregaaende af 24de August, havde Livjægerne i Forening med Landsthytterne, Skarpskytterne og Artillerie givet Prøver paa den tiakke Raffhed, der stedse udmærkede disse

Frivillige. Overalt, har ethvert Droppe-Corps af Garnisonen, under Fiendtlighederne ladet fremskinne en Uforsagthed og Striidvillighed, der intet Dieblit fornægtede sig; ja selve Marineerne viiste, saavel paa Tre Kroner som i Marten en Kamplyst, som deres paafølgende Troloshed vel kan giøre usandsynlig, men er ikke des mindre sand.

Et Udfalds Natur medfører Tilbagetrækning efter udført Sag; den være Fiendens Fordrivelse, Skandsernes Indtagelse og Skiotsets Bortføring eller Fornagling. Men ikke altid kan Tapperhed modstaae Mængden. For de britiske Tusinder maatte de danske Hundreder drage sig i Orden tilbage, og stundum med ikke mindre blødende Hjerter end Lemmer, efterlade deres faldne Medstridere i en Fiendes Vold, der maatte fiende lidet til Høimodighed, siden den lod sig bruge i et saadant Tog. Dette, Bruun! var Din Skiæbne. Videnskaberne Dyrker segnede Du som Lieutenant af Livjægerne Corps

ved en Kugle i dette Udfald, æret for Dit Mod, elsket for Din Dmngang. Og saa hædredes Din Tordefærd ved et Følge, som Hovedstaden endnu aldrig saa talrigere ledsage nogen Medborgers Liig.

Imidlertid vexledes uafsladelige Stud. Dret vænnede sig til Braget, Diet til Færsele; ja selv Hjertet tabte noget af den Blødhed, der i lykkeligere, fredelige Dage vaandede sig ved Synet af Blods-Draaben.

Stemningen var god; alle haabede, saa ængstede sig, og en vis Sorgløshed, som om Faren endnu var langt bortfiernet, lyste frem i Ansigterne, strømmede ud i Samtalen. Man troede ikke den landede Hær synderlig talrig; man spottede over de engelske Soldater, de tydske Leiesvende. Hiint lykkelige Udfald af Kiøbenhavn's forrige Beleiring opfristedes i Mindet. Stadens Forsvarsmidler vare da meget færre; Fienderne bestode da af Veteraner, anførte af sin Tids tapperste Konge; Fædrene bortsløge

hine; skulde Sønerne ikke kve disse? Cronborg er uindtaget; Søfiden er forsvaret. Storflo- den dvæler med Angrebet; den har ingen bestemt Befaling. Engeland fortryder Skridtet, det blues ved Angrebet. Saaledes taledes Modet, saa sluttede Dnsket. Generalens Die var lyst, hans Sind muntert, hans Færd rast. Comus krandsede hans tarvelige Tassel, og paa Voldkan- ten, hvorfra vi en herlig Aften overstuede Søen, sagde han mig, som stod allene ved hans Side: "Det ahner mig stedse, som der kommer engang en Dreie til hine Skibe at seile bort, og ikke angribe os. Hvi skulde de ellers ligge saa rolige?"

Prindsesserne Juliane og Charlotte forlode imidlertid Staden, forsynede med engelske Pas- ser, som paa Begiering strax tilstodes. Disse erholdtes ligeledes for adskillige kongelige Sa- ger og et opgivet Antal medfølgende Personer. Endelig forlangtes ogsaa Pas for Prinds Ferdin- and og hans Følge, og det sendtes; men tillige betødes, at da der nu var viist det kongelige

Huus al samme tilkommende Vre, kunde der for Eftertiden ikke tilstødes nogen, i hvo det end maatte være, Tilladelse at forlade Byen. Slutningen af dette Brev indeholdt en Formaning. Generalen bades at overveie Kiøbenhavns Stilling, der nu nærmede sig til en frygtelig Crisis. Derfom denne By, hed det, Rigernes Hovedstad, Kongernes Residence, Lærdømmens Sæde, Handelsens Samlingssted, sætter sig paa en beleiret Fæstnings Fod, maae den angribes med alle de Midler, der kan tiene til at betvinge den; og ere vi engang satte i denne Nødvendighed, maae vi giøre vore yderste Anstrængelser, da vor Regiering har rigelig forsynet os med alt hvad der behøves til denne Hensigts Opnaaelse. Jeg beder Dem derfor i Himmelenes Navn, alvorlig at overveie den uoprettelige Ulykke som nogle faa Dages Operationer kunde forarsage, men som endnu kunde afvendes, og som maatte netop befordre Tabet af den Skat man søgte at bevare. Dog maatte dette ingenlunde betragtes som no-

get Slags Trudsel, da det danske Folks Tap- perhed var almindelig nok erkjendt, til at behøve, ved en unyttig Modstand at give nye Beviser derpaa." Denne Deel af Brevet forbigikkes med Taushed; til det øvrige svarede: "At Prindsen havde attraaet at reise, men ingen Dansk ellers ønskede at forlade Staden."

Saa langt fra at hans Bortgang saaes med Misnoie; tvertimod, disse i Mellemrum paa følgende Afreiser, skaffede nye Midler til at meddele vor Regiering fremrykkende Efterretninger om Tingenes Gang i Hovedstaden. En af de lykkeligste og mulig, vigtigste Omstændigheder i sammes Vanheld, var sikkert Hans Majestæts Bortreise. Var denne ikke saa skyndelig skeet, vilde Leiligheden siden have været søgt forgjæves, og en trodsende Fiende maatte have foreskrevet Dannerkongen Love i sin Borg. Denne Skiændsels Ufoørgelse skuldes ene Prindsens Bestemthed. Indsaaes den ikke i Diebliffet, burde den dog siden erkjendes og føles.

Efter de om Pufferne verlede Breve, fulgte Admiral Gambiers Skrivelse om Ubleveringen af de Dvæstede paa vor tagne Fregat, Frederichsværn. Men han forlangte dem udløste mod ligesaa mange engelske Søefolk. Med Undtagelse af de paa Kjøbmænds Skibe anholdte, beløb Antallet af de øvrige sig kun til en halv Snees, nylig tagne paa et Par opbragte Skibe. I Svaret gjordes han altsaa opmærksom paa Forskiellen imellem tjenstdygtigt Mandskab og lemlæstede Syge; men de sidstgiorte Fanger skulde blive ubleverede; og modtoges ikke dette Tilbud, maatte vore uhykkelige Landsmænd overlades deres Skiæbne og hans Menneffelighed. De landsattes, og tillige gaves at forstaae, at Føieligheden kunde allene tilskrives Medlidenhed, ikke Dverbeviisning.

St. Hans Hospital laae i Linie med et fiendtligt Batterie. Det var altsaa idelig udsat for Ilden fra Boldene. Directionen forestillede dets Indvaaneres Fare. Indentil Smer-

ter og Uffindighed, udenfor Krigens Rædser, og den Bennehaand, der skulde afværge og lindre Nøden, sendte selv hvert Dieblik Dødens Bud mod dets Bægge. Det blev besluttet, de ikke overseete Besværligheder naaget, at indtage alle denne Sammenholts Lemmer i Hovedstaden. Generalen talde i sit Brev til Lord Cathcart den mennefelige Glendigheds Sag, og begjærede til Flytningen en 36 Timers Stilstand paa den Linie der tilstodes kun 4. Tidens Korthed gjorde Dødsfælsens Opnaaelse umulig. De Lidende maatte overlades Himlens Forsorg; dog anbefaledes de Menneffets Barmhertighed. Jeg var opvært igaar, skrev Lorden, ved Synet af Patienterne i Hospitalet, og jeg har besluttet at lade dem henslytte til et andet Sted, dersom der ikke, medens de fire til Vortførelsen bestemte Timer, flydes paa de til denne Hensigt brugende Bogue. Svaret var: at saafremt intet nyt Værk eller andet Arbeide paa samme Tid der foretoges, skulde Skydningen ophøre; men ellers bød Nødven-

digheden at fyre paa de Arme man søgte at redde. Istedet for 4 Timer medtog Flytningen 12. Patienterne førtes til Frederiksborg, og Ufølsomheden selv stedsede tilbage ved Optrin, der viiste Menneske-Arten i sin dybeste Fornedrelse.

Endnu oinede Haabet Undsætning, endnu spurgte det nysgierrig hver Morgen: Ere der Efterretninger fra General Castenskiolds Hær? Man vidste den ikke var øvet, men da troede man den engelske Styrke var svag. En Diversion maatte dele Fiendens Magt; den kunde bringes mellem to Ild. Fordærvelse skulde forfølge den. Glad ved at finde Skiarm paa Søen skulde den skiule sin Skiændsel i sine Skibe, skulde Danmark seire, høvnes, høvde sin Tre og sin, Selvstændighed.

Endnu den 29de August dandsede disse skionne Billader for Indbildningen. Nogle Timer og de vare ikke mere. General Lieutenant Wellesley angreb de danske Tropper ved Kiøge. Paa en kort Modstand fulgte en almindelig For-

virring; 1500 Mand Landebarn og en Mængde Officerer toges til Fange, og sendtes om Bord paa den engelske Flode. De sidste løsladtes strax paa deres Wresord, de første ved Capitulationen. Jeg drager et Slør over Scenen. Thor saae ned til sit elskede Middeflæt*) gienkaldte sig Svend Tvestiægs Kampe, Store Knuds Dage, og hans Dienbryne rynkedes, han slog sin Hammer mod Jorden.

Generalens Bopæl var i Citadellet. Dets Volde tilbode den herligste Udsigt over Søen; men Fraligheden gjorde det ubeqvemt for alle der havde noget at andrage, og især for de militaire Sendingsbud, som uophørlig bragte Meddelelser og modtogte Befalinger. Dgsaa syntes en Bombardering fornemlig at true den Høistecommanderendes Huus, som allerede flere Gange var truffet. Paa disse Betragtninger styttes de Forestillinger der gjordes ham, at forflytte Ho-

*) Siællands gamle Navn.

vedqvarteret til Klaus Gaard i Midten af Byen. Ugerne villigede han deri. Vane og Bequemmelighed gjorde ham sin Bolig kjær; men Betænkkelighederne vege for Grunde; han forlod den, for snart igien at farve den med sit Blod.

Endnu huserede Fienden i Boligerne ved den Classenske Hauge. Tidlig om Morgenens d. 31te August, beordredes et stærkt Udfald under Oberst Beck's Anførsel. Krigernes Riækhed beskyttede Brandfolkene og Tømmermændenes Arbeide. Fienden maatte forlade sit Skjul, Bygningerne bluffede, Udelæggelses-Værket udførtes; men Hjertet sukkede over Ruinerne af en Skole, helliget Religionen, et Institut for Ugerdyrkningen, og et Lyststed indviet Kunstens og Smagens Guder.

Et Tilfælde der valte en mere almindelig Deeltagelse, udmærkede Dagen. General Peymann, som selv var rykket ud, stod paa et Sted hvor Kuglerne paa alle Kanter omsusede ham. Udmærket ved sin Person, ved sin Dragt, blev han et Maal for Fiendens Musket- og Kartetfl-

Alt. Hans Folge, unge modige Militaire, indsaae Faren for den Mand's Liv paa hvem saa meget beroede; men Fiindsølelsen standsede Utrringen paa Læben. En eneste, ikke mindre uforsfærdet men mere aabenhjertig, mindede ham derom i et Dieblik der spændte hele hans Opmærksomhed. "Er man bange for Skud", spurgte Generalen? Nogle Minuter efter traf en Musketkugle ham i Benet. "Der fik jeg ogsaa en", sagde han ubekymret. Blodet sprudlede ud af Stovlen, dog vandrede han et langt Stykke førend Bognen blev sendt efter og ankom. Den kiorte ham endnu op paa Bolden, hvorfra han overskuedede Scenen og da først lod sig forbinde. Hadende Tanken om at sættes ud af Birkfomhed paa en Tid, den mere end nogensinde udfordredes, troede han nogle faa Dage tilstrækkelige til at give ham den tilbage. Lægen, Hr. Professor Winslow, vilde ikke krænke Sindet under Legemets Smerter. Han nærrede Dieblikkets Haab, men hans Skarpblik saae Pulsaaeren beffadiget,

og Kuren saa langsom, at endnu 10 Uger efter kunde Generalen ikke stye paa Foden.

Saarets formodede Ubetydelighed vedligeholdte imidlertid Gemytternes Tillid; og samme var langt fra at rokkes ved denne, paa 1ste September indsendte Opfordring.

Min Herre!

”Vi, øverste Befalingsmænd over Hans Majestæts Søe og Landmagt, nu liggende for Kiøbenhavn, agte det tienligt paa denne Tid at opfordre Dem til at overgive Fæstningen, til den Ende at undgaae videre Blods Udgydelse, ved at afstaae fra et Forsvar, som det er øiensynligt, ikke længe kan fortsættes.

Den Kongen, vor allernaadigste Herre, har gjort enhver Bestrøbelse, for at afgjøre den nu omtvistede Punkt paa den meest forligende Maade, igiennem det diplomatiske Departement.

For at overbevise Hans Danste Majestæt og hele Verden om den Ulyst, som nøder Hans Majestæt til at tage Tilflugt til Baaben, for-

nye vi underskrevne for Dem, i dette Dieblif, da vore Tropper ere for Deres Porte og vore Batterier færdige at spille, Tilbudet af de samme fordeelagtige og mindelige Vilkaar, som foresloges Deres Hof igiennem Hans Majestæts Ministre.

Dersom De vil samtykke i at overlevere den Danste Flode, og at vi føre samme bort, skal den holdes i Deposito for Hans Danste Majestæt, og skal tilbagegives med alle dens Udrustninger, i lige saa god Stand som den modtages, saasnart som de, ved en almindelig Fred fastsatte Bestemmelser, have bortfiernet den Nødvendighed, der har foranlediget dette Forlangende.

Eiendom af ethvert Slags, der har været taget siden Fiendtlighedernes Begyndelse, skal Eierne tilbagegives; og god Forstaaelse imellem de forenede Riger af Stor-Britanien og Dannemark, kan igjen fornøes.

Men dersom dette Tilbud nu forkastes kan det ikke gientages. Den tagne Eiendom, offentlig eller privat, maa da tilhøre Tagerne; og Staden, naar samme vindes, maa dele andre erobrede Byers Skiæbne.

Vi maa paastaae en hurtig Beslutning; thi i den fremmlige Stilling vore Tropper for nærværende Tid have, saa nær ved Deres Glacie, er det snarest og kraftigste Angreb uomgiængeligt, og Tøven vilde være upassende.

Vi vente altsaa at modtage Deres Beslutning i Dag Kl. 4. Vi have den Ære ic.

Hovedkvarteret for Kiøbenhavn d. 1ste Septbr. 1807.

J. Gambier.

Admiral af det Blaa, og
Høiskommanderende over
Hans Majestæts Skibe og
Fartøier i Øst-Soen.

Cathcart.

Høiskommanderende over
Hans Majestæts Tropper
paa denne Expedition, og
i Norden af Islandet.

Svaret var:

”At vor Fløde, der er vor uimodsigelige Eiendom, var lige saa sikker i Hans Majestæts

Hænder, som den nogensinde kunde være det i Kongen af Engellands, mod hvem Han aldrig havde haft nogen Fiendskab i Sinde; at skulde de være grusomme nok til at søge at ødelægge en Stad, der ikke havde givet den mindste Anledning til en saadan Medhandling fra deres Side, maatte den underkaste sig sin Skiæbne; men at Ære og Pligt bøde os at forkaste ethvert Forslag, som var upassende at giøre en uafhængig Magt; og at vi havde besluttet at tilbagedrive ethvert Angreb, og til det Yderste at forsvare Staden og vor gode Sag, for hvilken vi vare rede at opoffre vort Liv.”

Det eneste der kunde giøres, var at forelægge Hans Majestæt Opfordringen, for at erfare Hans allerhøieste Beslutning.”

Herpaa indløb d. 2den September en Skrivelse fra de Høiskommanderende, som indeholdt, at: ”det var ugierne de maatte berette Generalen, at det ikke stod i deres Magt at standse deres combinede Operationer, for den Tid der

udfordredes til at raadspørge hans Regiering. De havde gjort det yderste deres Autoritets Grændser tilstode dem, i at tilbyde ham i nærværende Dieblig lige saa fordeelagtige Vilkaar, som de der vare blevne foreslagne for at forebygge et Brud.

De vilde inderlig beklage, om Staden tog Skade; men saa følte de en Tilfredshed i den Betragtning, at de, ved at fornye for sidste Gang de fordeelagtigste og mindeligste Vilkaar, havde gjort det yderste for at spare Blods Udgydelse, og forekomme Krigens Rædsler."

Nogle have tænkt, mange have gientaget: hvortil nyttede det at udsætte Staden for disse Rædsler naar de ikke kunde afværges, naar de blot nogle Dage kunde udholdes? Drmen vaander sig under Foden; Saaret svier ved Berørelsen; men denne Forsynlighedens Uttring vilde da bleven haanet, og den fortiente det. Ragnen tæmmer Løver. Mod er saa underordnet en Dyb, at den ringeste Soldat i Hæren kan besidde

den i lige Grad med sin Anfører. Hvad der er ubetvingelig Mandighed hos den Enkelte, kan blive sørgelig Haardnaffenhed hos Chefen. Hiin kjober Laurbær-Kransen med sit Liv, det var hans Eiendom; han hengiver det for Staten, det er hans Pligt; men Hovdingen beregner det Heles Binding, det Heles Tab; og nedlægges endnu Borger-Samfundets Ve og Vel i hans Haand, da holder han det anfortroede Pandt lempelig; ikke slipper det af Uforstand, ikke knuser det af Stivhed. Kongens Bud, Krens Love, Mandens Følelse talte alle lige høit til Generallens Hjerte for den yderste Modstand. Kiække Tusinder tilsvore ham deres Bistand. Saadan var hans Udkomst. Men overalt, lad de, som opkaste hiint Spørgsmaal, læse dette Lordens Svar der benægter al Udsættelse, og det er fuldkommen opløst.

Nu spændtes Forventningen stærkere. Forsvarsmidlerne forøgedes. Eiendens Bevagelser spejdedes fra Taarnene. Springvandet var af-

flaaret, Brønde opledtes, Vandet filtreredes. Lazarettet strax i Førfstningen herlig indrettede ved Professor Winslow, holdtes i deres Orden. Brandcorpslet samlede paa Pladserne i Beredskab. En Bombardering ventedes; men den var beregnet efter Kriigshistoriens sædvanlige. Adskillige Bomber havde allerede været indkastede i Staden, flere i Citadellet, mange mod Skibene. Virkningen var ubetydelig, paa dens nær som sprængte Kanonbaaden i Luften. Vi huske nok de engelske Bomber fra 1801, høretes overalt med Spot; de knalde i Luften, de due intet. Vel sagde kyndigere Officerer, saa skulde de netop naar de kastes mod Fartøier, siden alle Stykker da kunne træffe; sigtes de efter Huse, bør de ikke breste før end med Faldet. Men Ungdommen var fro, Mængden sorgløs, og selv de Frygtfomme ahned kun løselig en Fare, de vare ubekjendte med.

Endelig dalede Solen den 3die September. Dagen havde været skion; Aftenen var blid.

En krigerst Musik tonede fra Hovedvagtens Skarer omgave den. Dret nød, Diet hæftede sig paa Krebsens Skionne, Hjertet aandede Fred. Pludselige Forandring! Fryghedens Laage forsvandt ved Gnisterne af den første nedstyrtende Granat. Fra Altanen saa jeg den falde tæt uden for Slagterboderne. Den saarede ingen, men den splittede Flokken. Et Angest-Skriig undfoer den; en Gysen giennembævede den. Det var ikke Feigheds Følelse, det var Dæmonens Stemme der klemte Bryttet, der rystede Siælen.

Kun den øieblikkelige Dvergang fra saa modsatte Sindsbevægelser, som dem Tonekunstens Harmonier skabe til dem Bellonas Bulder opvækker, kunde frembringe denne Fornemmelse. Der er Bombardementet! lod fra alles Læber, og uophørlige Knald bekræftede kun alt formeget Sandheden. Som Fuglen tyer til Reden, søgte Menneckerne ind i Husene; snart syntes Gaderne øde. Det hvidskende Hviin, den rædsomme Braagen, de knyttrende Slag, Ruderne Klirring,

Dagstenenes Maslen; alle disse forskiellige Lyd forenede, fordoblede i det samme Secund, gien-nemfore enhveres Indre. Riækhed møder Faren, ægger den, trodser den; men Manden seer sin Fiende, han vil handle, han vil værge sig. Stil ham hen i Mørket, virksom; hans Liv anfaldt af lurende Mordere: seig kan han ikke worde, men hans Mod er krænket, men hans Sind er ned-stemt.

Saadanne vare den første Times Fornem-melser. Naar Sindsbevægelserne ere opbundne til en vis Høide, synke de igien ubemærkelig. Dog, mindstes end Skrækken vedbliver Ængste-ligheden. Jeg snoede mig, for saa at sige, imel-lem Døds-Regnen til mit Hiem. Det var ube-kladiget; men snart blussede Luerne et hundrede Skridt fra det i Justitsraad Stephansens Gaard. Den Tanke er tung, at see een Time tilintetgiøre Frugten af 30 Aars utrættelige Gliid. Hvad Haab imidlertid at undgaae denne Skiebne? Strax i Uveirets Udbrud en Brand saa nær;

intet Tilflugtssted uden Pladsen, ingen Flytnings-Hjælp eller Midler. De Barbarer der tændte Ilden, søgte ved idelige Granater og Brandfug-ler at holde den ved lige. De sang fra Minut til Minut igiennem Gaden, og sielden forfeilede Hjelvedkunsten sit Sigte.

Men den beskiammedes dog af Virksom-heden og Modet. Brand-Corpsets Kraft var endnu usvækket. Under dets Anstrængelse sagt-nedes Ilden, slukkedes Luerne; men et nyt Ud-brud kaldte det til Vimmelkæftet og flere Ste-der; dog paa 38 forskiellige lykkedes det Raak-hed og Arbeide at dæmpe eller forekomme Bran-den den første Nat.

Hvor den var lang, hvor den var gruselig! Læseren tilgive, at jeg i den almindelige Træng-sel vover at male mine Følelser. Men de vare Tusinde andres, og man tolker bedst sine egne.

Jeg stod for mit Vindue, skimtede det fore-løbende Lynglimt, saae Bomberne stige, fulgte deres Dalen, maalte deres Bue og beregnede

mellem Haabet og Frygten, Muligheden af Fal-
det imellem denne Side af Gaden eller hiin. De
slyrtede, de splittedes; Selvbevarelsen glædede
sig ved Næstens Uheld, og det sammenkrympede
Bryst udvidede sig atter. Lisen var fort; Gra-
naternes affhyelige Bissen, Brandpilenes slange-
formige Ildsprudning vare saa mange Dolkestik
i det. Det ængstede Blik søgte min Kone,
mine Søner. Døden var kun et Slag, et
Blund; men hvor ubeskrivelig elendig kunde
et eneste Dieblik gjøre os! Forsynets Haand af-
vendte Faren. Morgenens gryede, Solen straa-
lede. Nysgierrigheden lokkede Folk igien ud
paa Gaderne, Nattens Udelæggelser beskuedes
med Bemod, med Forbavselse. Endnu ved-
holdte de uafbrudte; men Mørket havde laant
den forøgede Rædsler. Den klare, blaanende
Himmel syntes at love mere Sikkerhed. Ak!
den var endnu mindre; men Diet saae ikke
langer Nordskuddet, og Hiertet haabede det
ikke traf.

Forbittrelsen mod en Fiende, hvis Stolthed
begik Uretfærdighed, hvis Uretfærdighed under-
slyttedes af Lumskhed, og som ræd for vaaben-
føre Mand, brugte alle Grusomhedens Rædsla-
ber mod værgeløse Qvinder og Børn, opmuntre-
de Sindet, hardede Gemytterne. Huse vare be-
skadigede, Familier sørgede; men Forsvaret var
heelt, var det samme. Bolden tordnede mod
Fiendens Bærker, og havde allerede forhen for-
slyret det imellem Søerne; men Skaden kunde
let udbedres, og hine udgiorde kun Puncter van-
stelige at træffe; Staden var en umaadelig
Skive som ikke kunde forseiles. Denne Farens
Vished i Byen, bragte ogsaa Tusinder til at flytte
til Christianshavn og Amager. Boligerne for-
lodes, Eiendomme forsagedes. Med Noret ved
Bryttet, med Barnet ved Haanden, higede Mo-
deren til hine formeentlige Sikkerheds-
Steder, medens Dvingen vaklede under Vægten af sine
Aar, og Manden slønnede under Byrden af
sine Sager. Kunde Taarns Trapper, Pro-

viant-Gaardens Kjaeldere, Cancelliets Hvalvinger fyldtes, proppedes med Flygtlinge; og Rigdommens Dæggeborn, hvis gyldne Gemakker prangede med alle Livets, alle Bellevedets Forsinelfer, søgte fælleds Skiærm med Armod og Ringhed paa fugtige Stene, inden grønne Bøge.

Dagen svandt; med Aftenen begyndte igien Bombarderingen, og varede uafbrudt til henimod Kl. 9 om Morgenen; efter hvilken Tiid den sagtnedes, skiondt der lige til Middag faldt enkelte Bomber. Menneffets Siæl har en større eller mindre Grad af Elasticitet. Brister ikke Fiæren ganste under Anstrængelsen, springer den tilbage liig Palmen der nedboies, men sluppet hæver atter Toppen mod Skyen. Skiondt der i denne anden Nat ogsaa opkom Ild paa nogle og Thyve Steder; skiondt Bygninger beskadigedes, Menneffter saaredes og dræbtes, hærfede dog en raskere Stemning. Den første Rystning var forbi. De som havde undgaaet hiin

Nats Farer, nærrede Haabet ligeledes at giennemgaae dennes. Dets Straaler skimte endog saa i den mørkeste; ja, efter Digterens Ord: det reiser med os giennem Livet, og forlader os end ikke i Døden. Tusinde Gange havde denne svævet hen over min Bolig; men Naturen fordrede uimodstaaelig sine Rettigheder. Diet, der saa længe, saa stadig havde fulgt de styrkende Ildflugter, tyngedes, lukttes. Jeg gav min Kone Haanden, bød mine Børn Farvel, bad Forsynet beskyærme os, og Sønnen overvældede Braget.

Hvor længe kan dette vare, spurgte man hinanden næste Morgen. Mismodigheden taug; de Bestemtere svarede, til Fiendens Forraad er udtømmet. Svage Trost, som den der modtog ikke følte, den der gav ikke selv erkjendte. En Regiering skiondig nok til at ville, stærk nok til at kunne forberede et saadant Tog, havde neppe været sparsom paa Udælgelses-Redskaber. Dog var denne Formodning det eneste

Rør, hvorom Haabet torde holde. Ikke at Tansen om en Storm endnu opstod; ikke at jo tusinde Steder, hvor Hunger og Pest havde uendelig formeret Krigens Gyseligheder, havde tømmet et langt bitterere Bæger; men Udsigten om enhver Bistand var betaget. Overbeviisningen, at faad Grusomhed kunde i Tryghed, med Diæble-Glæde opføre det samme Mordspil saa længe den lystede, gjorde Indtryk paa Krigeren, be-
 fymrede Folket.

Ogsaa vorte Trængselen henimod Christianshavn. Mange Huse vare tomme; i mangfoldige kun enkelte Mennesker tilbage, og dette blev en med af Hovedaarsagerne til den paafølgende Brands Udbredelse. Det var allerede langt ud paa Eftermiddagen, da Budskabet kom til Hovedkvarteret om Sommerpladsenes Anstikning. Alle Adjutanterne styrtede derhen. Kuglerne mødte dem endogsaa ved Kanalen. Det første Optog af den gyselige Tragedie var opført: Krudt-
 Forraadet antændtes; Mandskabet maatte for-

lade Skjotset, Flammerne hvirvlede sig og Ildstyrtten giennemglødede Himlen. Men dette Billede skulde snart udgiøre kun en ringe Deel af det store Rædsel-Malerie. Uophørlige, fra alle Sider varslende Lynglimt forkyndte Bombardementets Fornøyle. Dødens Budskaber krydsede, kappedes med hinanden. Kun for trolig udførte de Vrendet. Ilden luede paa mange Steder; Sluknings-Kedskaberne havde lidt ved de foregaaende Anstrængelser. Anføreren for Brand-Corpsen var kvæstet. Daagning og Arbeide havde udtømmet Menneskets Kræfter. Lu-
 erne rasede; Elementet kiendte ingen Grændser. Holmens Magt kom; Væerne kunde hærge, de mægtede ikke at standse; alt flød sammen i en almindelig Brand.

Templer benævnes Guds Huse. Udtrykt er Skaberen uærdigt; men hvad Sprog udtrykker hans Almagt? Domkirken, Frue Kirke var ærværdig ved sin Alder, hellig ved sin Bestemmelse. Dens Spiit tronede over Staden,

dens Gravminder hævdede Heltene, gjorde Kunsten Vre. Bellona vinkede sine Furier. Deres gabende Struber ubaandede de gloende Kugler, der tændte det. Vor Frue Kirke brænder, gienlød fra Læbe til Læbe, og Ureligionen selv folte Tilgedanhed, folte Deeltagelse. Diebliffet kom der skulde nedstyrte dens Hoide i Gruset. Den sank; Drønet lød hen igiennem Hvalvingerne. Bedershyggelighedens Daemon klappede med sine Kæmpevinger, Englands Horder hørte Barslet, og deres Frydehviiin opstige mod Skyen.

Udelæggelsen herskede vide. Forsærdelse gik foran den, Jammer omgav den. Byens forrige Brand levede Midler til at frelse Eien- dom. Her var Livet omspendt med uundvige- lige Farer. Da kæmpedes allene med Luerne forneden; nu nedregnede tillige Ild-Masser fra Luften; da stode vi i Guds Haand, han er barmhiertig; nu i Menneftenes, og disse vare Tigere.

Man forestille sig den rødflammende Him- mel, de uoverseelige Rader af gloende Bygning- ger, af styrrende Mure; de uophørlig knyttren- de Bomber, Granaternes Helved-Sang, Brand- pilenes Sprudning. Man skildre sig den for- tvoblende Moder, i hvis Arme Barnet knuses; Faderen der henbløder Livet ved Sonnens Fod- der; Manden, ved hvis Side Magen sonderri- ves. Man tilføie Gadernes Tomhed, Baanin- gernes Ode, hvor een uhykkelig Gnist maatte sætte det Hele i Flamme. Overdriver jeg Ma- leriet? ere Farverne for mørke, for affstikkende? Lad Tvivleren blot spørge; lad ham indtræde i Domkirken for at see Udelæggelsen, lad ham sætte Foden i Petri for at skue Forstyrrelsen. Forbavses ikke hans Nie ved denne, sammen- presses ikke hans Bryst ved hiin, da beskylde han mig for Sværmeri, da finde han Trækkene for stærke; og dog hvilken uendelig Afstand imellem sliig en stille Farens Besigtigelse og hine buldrende, dødsvangre Dptrin!

Tor jeg tale om dem af egen Erfaring? jo, een Bombe faldt igiennem Portkammeret til Jorden; den blev heel. En Granat fløi ind i Høloftet, den tændte ikke. Vi drømte os sikkrere i de undre Stager end i den overste. Alle de andre Familier havde forladt Huset. Min befandt sig i den, hvor en Bombe slog igiennem Muren, medens jeg stod med to Karle i Gaarden. Tanken om Faren ovenpaa fik kun et Diebligs Tid. En Tværbielke hvorimod den tørnede, smed den tilbage ud igiennem Gangdøren. Dens ildsprudende Strube laae for os; en Forbyhning fiernede os noget længere fra den. I Forvirringen glemte jeg at kaste mig ned, men en naturlig Bevægelse lod mig bortvende Ansigtet. Forsyuet styrede de bristende Stykker; jeg fandt alle mine uskadte, men mellem Livet og Døden havde kun været et Minut, nogle Tommer.

Hvi skaanede det ikke lige naadig min Tredveaars Ven! Han myrdedes, han splittedes den samme Morgen. Redelige Ernst! ikke om-

bandsede Grazierne Din Bugge, Muserne Din Bane; men Urlighed, men Trofasthed ledsagede Din Wandel. Du ahnede Døden, da Du sidste Gang rakte mig Haanden. Den var strækkelig men den var kort; kun et Dieblig solte Dødens Dvaler. Fred med Dit Støv! Forbandelse over de Uhyrer der affiælede det for Tiden!

Som den Martrede, der af sin bedøvende Dvale opvaagner med et smerteligt Å! saaledes jamrede Kiøbenhavns Indvaanere, da Dagen endelig oplyste Nattens Scener. Længe endnu saae Solen fra sin høie Bane Fordærvelsen vedvare. Først Kl. 11 stillede Fiendens Kæfen. Var Blodtørsten lædsket? Nei, Løven dræber, mættes og sparer. Hyænen sønderflider Flokken, og snuster det fierne Bytte i Midten af blodende Kroppe. Kunde der tvivles om Lyst til fremdeles at skade, om Vovne til at myrde? Drømmen om at udtømme Fiendens Forraad om ikke hans Grumhed, var forsvunden. Misnoiens Stemme hørvede sig. Borgeren saae

fra sin Post paa Borden, alt hvad han havde kjaerest paa Jorden truet med Undergang. Pligt og Ere bode ham blive; men de gjorde ham Dpfyldelsen tung; Uvissheden var piinligere end Slaget; og Tanken: min Eiendom er fortaeret, min Hustrue, mine Spæde ere huusvilde, de ere maaskee — — den giennemisnede Hjertet.

Staaer frem, I som i fierne Tryghed beregnede Faren: I, som haanede 3 Dages Angest, som endnu harmes over Modstandens Korthed. Kunde Modet alene udføre Umuligheder? Sandelig, der vare lige saa kjaeffe Hjertes inden for Hovedstadens Bolde, som i Rigerne Lande; de sloge lige saa varmt for Fyrstens og Fødelandets Hæder; men personlig Tapperhed har saa mangen Gang maattet segne for Kriigskunstens Værker. Viser os den Fæstning der har trodsset dem; viser os den Stad der i 3 Dage modtog Ti Tusinde Bomber og Brandflugter i sin Barm. Findes Lallet maaskee overdrevet?

Alle Beretninger have omtalt nogle og halvsierdsindstuyte Morsere og Hobiger, der spillede paa Byen. Redfætter det til 60.

Foruden de mange enkelte Bomber og Flugter der indskjedes i Dagens Løb, varede Bombardementet uafbrudt de trende Nætter i 12 Timer, den tredie i mere end 16. Kriigskyndige vide, at der kan skee et Skud med samme Stykke i hvert Qvarteer. Multiplicerer disse 40 Timers med 60 Mordmaskiner og Summen udgjør 9600; og dog, uden sammes ødelæggende Virkninger i Henseende til Branden; uagtet de erfarneste Artillerie-Officerer saae efter Capitulationen, svære fiendtlige Batterier, hvis Anlæg det skarpsigtigste Die dog ikke for havde kunnet bemærke, bestemte til, under et Hoved-Angreb, at demontere Skjotset paa Bold-Bastionerne, havde Modet længe villet trodsse alle Kunstens Anstrængelser, Hærens Styrke og den truende Storm.

Denne tilberedtes. Alt vare Riisknipperne

bundne, Grad-Boerne ordnede, Stierne henlagte paa Kysten. Matroserne skulde have udgiort Fortroppen. Fienden ringeagtede deres Liv; men den beregnede deres Bilbhed; Be de Arme! der sole den. Ikke var det imidlertid denne Betragtning, som først siden ved Kiendsgierningen gjordes, der tilraadede Dvergivelsen. Tingenes Tilstand, Gemytternes Stemning gjorde Forslags Uttringer nødvendige; de stete.

Dog endnu først gave Major Holsteens Waabenbrødre et nyt Beviis paa deres Iver og Mod. Tillige med en Deel af Landeværnet, drog de ud for at rædde de i Tømmerpladsens Brand efterladte Kanoner. Atter faldt nogle af deres Dappre; atter lemlæstedes Unglinger; men Forsøget lykkedes; men Hæder krandsede hines Baare, Medfølelse lindrede diffes Saar. Ikke bør Sandhed fortie, at Lieut. Drevsen af Landeværnet deelte Faren med dem som Frivillig; at Lieut. Hammer af samme foragtede den og fremledte sin Skare til Wren.

Det var den 5te September om Aftenen, at Generalen gjorde Fienden første Uttring om Underhandling, hvorved berettedes, at nærmere Meddelelse skulde skee, naar næste Dag de forsamlede overste Autoriteter havde afgivet deres behørigte Betænkning.

Til Gien svar meldte Lord Cathcart, at: "Den samme Nødvendighed, der ved nærværende Anledning havde bragt dem til at tage Tilflugt til Waaben, tvang ham fremdeles til at undvige enhver Uttring, som allene kunde frembringe Forhaling. Men for at bevise hans ivrige Dasse efter at gjøre en Ende paa Optrin, som han med den største Bekymring betragtede, saa indsendte han hermed en Officeer, der havde Fuldmagt at modtage ethvert Forslag, Generalen maatte være findet at gjøre Capitulations-Artiklerne betrafende, og som gav nogen mulig Anledning til at bevilge endogsaa den korteste Waabenstilstand."

Officieren paastod, som en uafvigelig Betingelse, Flodens Udlevering. Mundtlige Ud-

labelser om Bombardementets Fornyelse ved hans Tilbagekomst uden et afgjørende Svar, ledsagede Erklæringen. Bange Uvished talte Nattens Minutter; men den svandt usforstyrret. Morgenen samlede Departementernes Foresatte omkring Generalens Syge-Leie. Følelsen af fremmed Vold, af egen Nedelighed, af krænket Hæder, af Fødelandskiarlighed, af udstaaede Trængsler, af modende Ulykker, giennemtrængte, martrede Hjertet. Men det leed med de jamrende Tusinder, det hørte Folkets Dnske og udsukkede Samtykket. I Dag have vi jor-det vor Fader, sagde Steen Bille til Admiral Winterfeldt, og viskede Taaren af Diet.

"Jeg antager, tilskrev Generalen Lord Cathcart, Deres Forslag om at indtræde i Underhandlinger paa Grundbetingelsen af Flodens Udlevering; men med det udtrykkelige Vilkaar, at ingen andre engelske Militaire skulde betræde Staden, end de til denne Hensigt udnævnte Commissarier og vedkommende Personer."

Lord Cathcarts Svar derpaa var: "At han havde meddeelt Admiralen begge Generalens Breve af 5te og 6te, og at de samtykkede i at underhandle om Capitulationen under Grundbetingelsen af den danske Flodes Overantvordelse; men siden ingen Capitulations-Artikler tillige vare tilstillede, saa skulde der strax blive sendt høie Officerer saavel af Søe- som Land- Staten, til at forenes med Generalen eller de af ham dertil udnævnte Befuldmægtigede, om bemeldte Artikler, og om muligt forbinde hans attraaede Dnsker i Henseende til Kiøbenhavns Besættelse, med Opfyldelsen af den Tieneste-Pligt der paa laae de britiske Høistcommanderende."

Til Gien svar skrev Generalen: "Saasnart De behager at bestemme et neutralt Sted uden for Byen, hvor man paa begge Sider kan møde for at underhandle, skulle Officerer forsynede med Fuldmagt til denne Hensigts Opnaaelse udsendes; og imidlertid er Waabenstilstanden at

anse som vedvarende, til modsatte Befalinger skulde gives."

Fienden var for stolt af sin Styrke, for vis paa sit Bytte, til ikke at vise sit Overmod. Herolden kom tilbage med det Svar, at: "De til Underhandlingen paa engelsk Side udnævnte Officerer ventede ved Barrieren, for at møde de danske Befuldmægtigede til denne uopholdelige Omhandling imellem deres Forposter og vore Linier:

At Befaling havde været given, at ophøre med Bombarderingen og standse Skydningen fra det Dieblik Generalens første Brev ankom; men ingen Waabensstilstand havde været indgaaet; et Beviis herpaa var, at der af de Danske, nogle Dieblikke før, havde været sat Ild paa et Huus tæt ved de britiske Skildvagter: og endelig kunde man, som forhen mere end engang var erklæret, ikke bevilge nogen videre Opsættelse i denne Sag; men det maatte strax vise sig, om de fore-

slagne Artikler vare af en Beskaffenhed der kunde berettige til en Waabensstilstand."

De paa dansk Side udnævnte Underhandlere, General-Major Walterstorff, Admiral Lütken, og General-Auditeur Bornemann antraf ved bemeldte brændende Huus, General-Lieutenant Arthur Wellesley, Oberst-Lieutenant George Murray, og Flag-Captain Sir Home Popham, som forelæste dem General Peymanns Brev, og forlangte at underhandle strax paa Stedet eller at tage med dem til Staden.

Paa Forestilling, at Sagens yderste Vigtighed udfordrede mere Overlæg, og at Generalen der var syg, maatte underrettes om deres Komme, tilbød Popham sig at ledsage General-Auditeuren til Hovedkvarteret.

De ankom.

Tigeren var med ham i Salen; jeg blev befalet at gaae ind; der tales des fransk; Sienstanden var Floden. Man give mig et Stykke Papiir, sagde Popham, og jeg skal strax med

min Blyantspen opførte Hovedpunkten. Den lod, at: "den danske Flode med alle dens Arsenaler og Tilbehør, skulde udleveres hans Storbritaniske Majestæt til Eiendom, og at Regjeringen skulde til Udrustningen afgive det fornødne Mandskab, for at den kunde forlade Havnen, naar de engelske Hoistcommanderende maatte finde det for godt." Vi studsede ved Ordet, Eiendom; der var aldrig før talt uden om et Depositum. Man havde ikke, sagde han, antaget det første Tilbud. Jeg spurgte ham paa engelsk, om der ved Floden da kunde forstaaes andet end Dragskibene? Svaret var: enhver Baad. Men ved Søe-Kriigs-Sager, blev jeg ved, kan dog ikke menes uden hvad der horer til hvert enkelt Skibs Udrustning. — Hvert Stykke i Arsenalet. Jeg vendte mig fra ham, og gik hen i Bærelset. Myrd Røddet, raabte en indvortes Stemme, i det Haanden berørte Hæftet af Kaarden. Men Tanken om Snigmord holdt den tilbage, og Overlægget hvidskede: Hvor-

mange hans Lige staae i dette Lieblit omkring os! jeg bragte Generalen Niddings Udkast.

Stadens Overste vare forsamlede. Hierterne oprørtes ved Læsningen; Harmen brusede paa Laben; Breden gnistrede i Diet. Lad hver Mand ruste sig; lad Tusinder segne i Udfaldet; heller det værste end en saadan Skændsel, var det almene Raab. General-Auditeuren kom ned for at erfare Beslutningen. Endnu stormede Lidenskaberne; men Fornuften vilde adspørges. Forslag giordes, Indvendinger høres; en Time forløb. General-Auditeuren gik, kom. Hiin Frække saae paa Uret, vilde ikke dvæle, og forlangte omsider at hente de andre Underhandlere for at afgjøre Sagen den selvsamme Nat. Han kierte, og endnu i Bognen fordrede han hiint Udkast tilbage, som jeg maatte levere ham.

Omhandlingerne fortsattes, Generalens Legeme leed, hans Siæl smægtede. Vre, Fædrelandskhed, Fortvivlelsen selv hævede høit sin Stemme; Fornuft, Overlæg yttrede sin Me-

ning. Endelig fik Sindighed Ordet: Have vi, spurgte den, endog blot et Skimt af Haab om Undsætning? Kunne vi formene Fienden at fortsætte Bombarderingen saalænge han vil? og maa ikke, medens nye Dele af Staden ødelægges, tillige Underholdnings-Midlerne formindskes? hvor ikke Rigets Arkiver, Bankens Fonds, Land-Arsenalets Forraader, Hovedstadens Hundrede Tusinde Siæle veies imod nogle Dages vedholdende Modstand? ja, kan nogen Magt paa Jorden fravriste Fienden Siælland, naar han har taget Cronborg og er Herre over Sundet og Beltet? Den danske Flode paa den ene Side, Hoved-Den paa den anden. Svaret hændte paa Læben, og Nødvendighedens Tern-Haand fræved den Taet.

Dog forgiæves vilde den aftrvinge Commandeur Bille det. Han stemmede for at giøre et Udfald med hver vaabendygtig Mand af Staden og Defensionen. Lader os falde, sagde han; men lader os høre med Vre. Vilde Seier kranstet Daaden? vilde Anger fulgt Skridtet?

Kiæthed kan smile i Døden; men den trodsjer sielden ustraffet Kunstens Regler, og en slof-kende Mængde er en svag Dæmning mod disciplinerede Tropper. Dog, havde Lykken end kronet Boveligheden, saa vilde Fienden næste Dag have gientaget sin Stilling, forstærket sine Værker, og hævnnet sin Harm mod Mændene, ved at nedslunge med forøget Raserie sin morderske Ødelæggelse imellem Qvinder og Børn. Men den hoimodige Søe-Kriger saae kun, tænkte kun i det Dieblik paa Flagets Vre. Floden var groet til hans Hierte, den kunde ikke løsledes; den ankrede i dets Rodder.

Underhandlerne kom imidlertid tilbage. Istedet for General-Auditeur Bornemann, som indstændig frabad sig Overværelsen, udnævnedes Hr. General-Adjutant Kirchhoff. Ogsaa han undskyldte sig med Ukyndighed i Sproget; men Tiden trængede, Standens Liighed udfordredes, han ledsagede de andre; Underhandlingerne begyndte.

Stumle Mellemrum! Smedens ovenpaa Stadens Skiabne bestemtes, krympede sig Hiettet neden under ved Offeret. For alle var det pinefuldt; for Søe-Krigerne at hengive Danmarks Flode, Rigernes Palladium, det var for Moderen at rive Barnet fra Brystet, og tiltrække det Tigeren. Selv Haabet, som dog ellers endnu tilvinker den Synkende, udstrakte her ikke Haanden. Vi kiendte vore Fienders Tænkemaade, vi overbevistes derom da General-Major Walterstorff indtraadte i Stuen med Capitulations-Punkterne. Der havde endnu først været paa-
 staaet Besættelsen af Tre Kroners Batterie, af Øster og Amager Port udelukkende, og af de tvende andre i Forening med Stadens Tropper. De vare nu:

1ste Artikel.

Naar denne Capitulation bliver under-
 skreven og stadfæstet, skulle Hans Britanniske Majestæts Tropper sættes i Besiddelse af Citadellet.

2den Artikel.

En Vagt af Hans Britanniske Majestæts Tropper, skal ligeledes besætte Holmene.

3die Artikel.

Skibene, samt Kriigs-Fartøierne af enhver Benævnelse, tillige med alle Hans Danske Majestæts tilhørende Skibs-Sager og Søe-Inventarium, skulle overgives i de Personers Værg, som blive udnævnedes ved de Høistcommanderende for Hans Britanniske Majestæts Kriigsmagt, og de skulle ufortøvet sættes i Besiddelse af Holmene, samt alle de dertil hørende Bygninger og Forraads-Huse.

4de Artikel.

De sig i Hans Britanniske Majestæts Tjeneste befindende Forraads- og Forsels-Skibe, skulle tillades, hvis fornødent gøres, at komme ind i Havnen, for igien at indskibe hvad Skibs-sager og Tropper de have bragt til denne De-

5te Artikel.

Saa snart Skibene skalde være udbragte fra Holmen, eller inden 6 Uger fra denne Capitulations Datum, eller før, om muligt, skulle hans Britanniske Majestæts Tropper overantvordes Hans Danske Majestæts Tropper Citadellet i den Tilstand, hvori det vil befindes naar de besatte samme. Hans Britanniske Majestæts Tropper skulle ligeledes inden for ommeldte Tiid, eller snarere, om muligt, igien indskibes fra Den Siælland.

6te Artikel.

Fra denne Capitulations Datum skulle Fiendtlighederne ophøre over hele Siælland.

7de Artikel.

Ingen Person, være sig hvo det er, skal vorde molestet; og al Eiendom, offentlig eller privat, undtagen de forommeldte, Hans Danske Majestæt tilhørende Skibe og Krigs-Fartøier, samt Skibs-Sager og Søe-Inventarium, skal respecteres, og alle civile og militaire Be-

tientere i Hans Danske Majestæts Dieneste, skulle vedblive i den fulde Udøvelse af deres Embedsforretninger over hele Siælland; og alt skal anvendes, som kan sigte til at fremme Enighed og god Forstaaelse imellem de tvende Folk.

8de Artikel.

Alle paa begge Sidertagne Fanger, skulle ubetinget tilbagegives; og de Officerer, som ere Fanger paa Wresord, skulle befries fra sammes Forpligtelse.

9de Artikel.

Al engelsk Eiendom, som maatte have været sequestreret, i Følge de stedhavende Fiendtligheder, skal tilstilles Eierne. Denne Capitulation skal stadfæstes ved de respective HøiSTEMANDERENDE, og Stadfæstelserne skulle udverles førend Kl. 12 denne Dags Middag.

Givet i Kiøbenhavn den syvende Dag af
September, 1807.

C. F. Walterstorff.

Arthur Wellesley.

C. Lütken.

Home Popham.

J. H. Kirchhoff.

George Murray.

Bladet indeholdt Danner-Rigets Udmygelse; men det bevidnede Folke-Rettens, Naturlovens Overtrædelse og Englands evindelige Skiendsel. Trost kunde denne Betragtning ikke meddele; men den vakte Villid til Uretfærdighedens Dommer, til Ustylds Hævner; og Haabet saae ud mod Siengjældens Dag.

General-Major Walterstorff gik bort for at gjøre en fransk Oversættelse deraf. Klokken var 2. Hvor langsomt Timerne krøbe! Lidenskaberne Storm var sagtnet, men endnu rullede Sindets Bover. Mørkhed sad paa hver Pande; intet livligt Billede fremstillede sig Indbildningen. Den foremalede sig kun nærværende Uheld, kommende Kränkelse. Sikkerhed var erhvervet, men Livet var Lede; ofte fortrødes Prisen.

Dagen lysnede. Det blev min Lod at reenskrive Foreningen. Kl. 9 afgik Underhandlerne med den, ledsagede af G. N. Walt. som bragte den tilbage saaledes understrevet.

Stadsfæstet og bekræftet ved os, i det Britiske Hovedkvarter paa Hellerup, denne fornavnte syvende Dag af September. 1807.

J. Gambier.

Cathcart.

Det er en Lykke for Kiøbenhavn, sagde Popham medens Underhandlingerne, at Capitulationen nu sluttet. Vi have seet fra Frederiksberg en utrolig Mængde Barer henflyttes til Christianshavn og Amager; (det var de Flygtendes Gods) og den Deel af Staden var just bestemt at bombarderes i Nat. Indbildningen gøs ved Billedet af Udelæggelsen imellem de der sammenpressede Skarer. Men saa koldt taler Mennesket om Tusinders Fordærø, naar Ministeren fra Cabinettet gjør ham det til Pligt at være Grusomhedens Bodel, Uergierighedens Dræl. Saadanne vare hine 28000, der udgjorde den engelske Hær.

Med forskiellige, med sribende Følelser modtog Staden Efterretningen. Mangen Ung-

ting snøs, hans Blod togte. Mangen Mand harmedes, hans Nød trodsede; men Mængden aandede frit, gienkaldte sig Faren, glædede sig ved Sikkerheden og tyede til Hjemmet. Smid- lertid stimeede Skarer til Kongens Nytorv. Selv- Følelsen glødede hos nogle; men Uforstand op- pustede Ilden. Den kunde have opluet; men den dæmpedes i Udbrudet. Intet Blod flød, Flokken adsplittedes; Rolighed vendte tilbage. For at befæste den stillede for Hovedkvarteret i nogle Dage, en Vagt af Prindsens Liv-Corps og siden af Soldater. Rytteriet giennemreed Ga- derne. Om Eftermiddagen besattes Citabellet, toges Holmene i Besiddelse; men ingen Engel- lænder betraadde Byen. For at forebygge Sam- fund blev Castelsporten mod Staden lukket, og en Palisadering gjort langs Esplanaden.

Endnu roge Ruinerne af 305 Huse, end- nu vaandede sig den Saarede paa sit Marterleie; men Dræbningens Scene var sluttet. Fra Fiendtlighedernes Begyndelse til den 5te Sep-

tember døde i ærefuld Kamp 183, og saaredes 350. Intet Corps tabte i Forhold til Antal- let, saa meget som Herstabs-Skytterne. Af 118 Mand dræbtes 16, qvæstedes 32. Kon- gens Livjægere staae næst i Tabet af deres Brø- dre; 14 faldt, 51 saaredes. Hine smilede i Døden, den var et Blund. Nogle af disse maatte giennem lange Lidelser indgaae i Udøde- lighedens Tempel. Søe-Defensionen havde 53 Døde og 50 Dvæstede. Bombardementet myr- dede og bestadigede et endnu større Tal; men det kunde vanskelig med Noiagtighed bestemmes, da saamange forlode Hjemmet, adskillige sikkert omkom i Luerne og flere fandt Døden eller lem- læstelse paa Gaderne. Der var ellers ved denne Leilighed, sørget for vore blødende Krigere med en Kundelighed som gjorde Regieringen, og en Omhyggelighed som gjorde Hr. Professor Wins- low Ure. Ham ene skyldte alle disse midlerti- dige Lazaretter deres Indretning og Orden, nemlig:

- 1) Frederichs Hospital, 230 Senge, under Hr. Professor Schumachers Opfigt.
- 2) Almindelige Hospital, 150 dito, under Overt-Hospitals-Læge Hr. Jacobsens.
- 3) Exerceerhusets Lazaret, 100 dito, bestemt for epidemisk Syge; men brugtes ei, da flige Sygdomme ikke herskede.
- 4) Landværnets Lazaret, 130 dito, under Hr. Regiments Chirurg Frieses Opfigt.
- 5) Accouchementhusets Officeer-Lazar. 16 dito, under Hr. Prof. Sartorffs.
- 6) Land-Cadet-Acadets. Offic.-Laz., 40 dito, under Hr. Regim.-Chirurg Stebussens og Reserve Chir. Jacobsens.
- 7) Sø-Cadet-Acadets., Offic.-Laz., 50 dito, blev ei brugt af Mangel paa Syge.
- 8) Døvstumme-Instituts Officeer-Laz. 12 dito, blev ligeledes ei brugt.
- 9) Cronprindsens Liv-Corps Lazaret, 40 dito, under Hr. Doctor Kalfs.

- 10) Attæ smaae Forbindingsstuer, anlagte ved Udlandterne af Byen, under Regiments-Chirurg Hr. Muths Bestyrelse.

Foruden disse midlertidige, vare der endnu følgende faste militaire Sygestuer og Hospitaler eller Lazaretter.

- 11) Artilleriets Lazaret, 70 Senge, under Hr. Prof. Regim. Chir. Giesemanns.
- 12) Liv-Bagtes dito, 33 dito, under Hr. Regim. Chir. Hartwigs.
- 13) Danske Liv-Regiments dito, 51 dito, under Hr. Regim. Chir. Schades.
- 14) Norske Liv-Regiments dito, 50 dito, under Hr. Regim. Chir. Beaufins.
- 15) Cronprindsens Regiments dito, 40 dito, var ledigt og til Reserve.
- 16) Prinds Christians Regim. dito, 43 dito, under Hr. Comp. Chir. Wolles.
- 17) Marine-Regimentets dito, 76 dito, under Hr. Herrer Broddorffs et Wandels.

- 18) Citadellets dito, 25 dito, under Hr. Bataillons Chir. Sommers.
- 19) Sø-Dvæsthuset, 800 Senge, under Sø-Statens Overlæger, Hr. Doct. Falkenthal's og Prof. Herholdts.
- 20) Nyboders Sø-Hospital, 200 dito, under Divisions Chirurgernes og Hr. Divisions Chirurgh Hahns specielle Bestyrelse.

Hele Transport-Basenet med de Syge eller Dvæstede, blev bestyret af Hr. Lieutenant Meidel ved Prinds Christians Regiment.

Borgeren føler, fornøier sig over Patriotens Daad; men han frydes, han hæves ved Wissheden om, at hans Fyrste ikke snarere erfarer samme, end han iler at afbetale en Deel af Samfundets Gield ved et offentlig Paassions-Beviis, hæderligt for Modtageren, endnu hæderligere for ham selv. Frederik gav Winslow det.

Hvormange af Garnisonen viiste sig ikke siden uærdige denne Omsorg! Marine-Re-

gimentet blev ved sin første Oprettelse samlet af de, fra Armeens øvrige Corps afgivne Enkelte. Det havde siden Tydsklands seneste Omveltninger, faaet et stort Antal Reeruter. Slige fremmedartede Dele kunde ikke vel udgiøre et godt Heelt. Regimentet havde Holdning og Kaskhed; det manglede Ureføelse og Sæder, og hvorledes kunde det have Hengivenhed? Der vare 491 Mand deraf paa Trekroners Batterie, 292 paa den flydende Defension. Om de første i Kampens Time havde været tro, er vel meget usikkert; vist er det, at de i Flyttelsens Time dreve deres Troloshed til det Yderste. Truende deres Officerer med øieblifkelig Død, tiltvang Mængden sig Frihed at gaae over til Fienden, som forøgede sine Leiesvendes Rader med disse Nederdragtige. Deres Staldbrodre fulgte hemmelig deres Fied. Af dette ene Regiment overløbe indtil den 19de October 1002; og Besætningen mistede paa denne Maade i alt 1211 Mand. Intet Tab for Fædernelandet;

men, at en Trediebeel af Hovedstadens regulære Mandſkab viiſte ſig aabenbare Forrædere ſiden, er et Beviis mere for Capitulationens Nødvendighed i Diebliffet.

Sorge-Budſkabet var ſtrar bleven affendt til Kiel. Greverne Schmottau og Holt vare Dverbringerne. Med Længſel ventedes de tilbage. Senere afgik Oberſt Bang; efter ham G. M. Walterſtorff, og endnu den 12te October Kammerjunker von Qualen. Alle udebleve. Viſt nok have Regieringen ſine vigtige Grunde, men Staden ſørgede. Den troede ſig forladt; den vidſte ſig ingen Brøde, og Fienden var i dens Indre. Vel havde Lieutn. Steffens været tidligere affendt fra Prindsen med beſtemte Befalinger; men han robedes under ſin Forklædning ved en andens Uforſigtighed; dog frelſtes Papirerne. Trufſer vilde afpriſte, Løfter aflokke ham en Liſtkaaeſſe. Standhaftigheden afviſte hine, foragtede diſſe. Fienden ſelv

ærede den, og Capitulationen endede hans Fangenſkab.

Sagerneſ Stilling var nu forandret. Sværdet hvilede, Pennen førtes. Trofeerne tænde deres Chalumet; Negerne holde deres Palaber; Europæerne ſkrive. Uden denne ſierne Meddeleſſe, vilde Lidenſkaben hvert Diebliff opbruse, vilde Hadets Lue udbryde, Krigens Rædſler mangſoldiggjøres. Ingen Dag henlob, at jo Depecher gik og kom. De beſvaredes med den ſamme Til de modtoges. Ti den tillod intet Udkast, ſelv ingen Affkriwt uden af de meeſt betydelige. Til Menneſkelighedens Vre herſkede der paa begge Sider i Brevverlingen en Tone, der ſømmede Lidernes Dplyſning. Beſtemthed i Tingen, Høflighed i Udtrykkene, og denne fornægtede ſig aldrig. Admiralenſ Breve iſar aandede et Slags Godmodighed; og uden hans Tilſtædeværelſe ved Skibets Omſtyrning paa Holmen, ſkulde jeg have troet ham en

Mand, som Naturen i det mindste ikke havde gjort ufølsom.

Men var de Høistcommanderendes Høflighed den samme, var Stillingen meget forskielig. Citadellens Besidder, Somagtens Anfører kunde befale, havde intet at begiære; Generalen maatte saa ofte forestille og undertiden bede. Fyrstens, Folkets Værdighed maatte haandthæves; men Pirreligheden maatte skaaes, og i Sprogets Rrigdom søges Ord der udvirkede hiint og undveeg dette. Selv i de hyppige paafølgende Reclamationer, hvor Fiendom søgte om sin Ret, den Krænkede om Erstatning, sluttede Generalen sine Ubefalinger med den Erklæring: at paa sin Konges og sit Lands Begne skulde han gjøre Forestillinger; for Enkelte skulde han nedlade sig til Bønner, lykkelig, om de erholdt dem den forønskede Lindring. De 3 eneste Begiæringer Admiralen gjorde, om de tvende ved Cronborg tagne Skibes Løsgivelse; om Fyrenes Antændelse, og om de engelske Far-

toiers ubehindrede Gang igiennem Sundet, imod at lade alle Danske Skibe indtil 70 Væsters Drægtighed seile frit og umolestere til og fra deres Bestemmelser med Proviand, Brænde og Bygnings-Materialier, bleve afflagne som uden for Grændserne af den Generalen anfortroede Bestyrelse. At det første Forlangende siden tilstodes, skal nærmere oplyses.

Portene vare igien aabne, Nysgierriigheden strømmede til Forstæderne. Anliggender bortkaldte mange, Følelsen af ustandne Uengsteligheder, Frygten for tilkommende paastryndte Hundreders Bortreise fra Den; men hertil udfordredes Fiendens Tilladelse. Passer begiæredes; de maatte erhverves saavel for Soen som paa Landet. Dette forarsagede meget Dphold, endnu mere Uleilighed. Endelig erholdtes, at Lord Cathcarts Paategnelse skulde ene gielde for begge; og fra den 18 September bevilgedes fri Overfart fra Helsingør, Callundborg og Corsør. Vel giordes nogle Indven-

dingen siden i Beltet fra Lordens Side, som ogsaa Samfærsele imellem Siælland og de sydligere Der blev spærret; men hiin Standsning varede kort. Vi bekymre os ikke, sagde han med et betydende Smil, om hvo der forlader Den; men vi maa vaage noget nøiere over hvo der betræder den.

Posternes Gang var vigtig for Handelen, var ønskelig for alle. Den vedtoges med den Indskrænkning, at den afgaaende Postisæl skulde sendes til Citadellet, forsynes med Pladsmajorens Segl og saaledes passere Landet og Vandet; den kommende med Commandeurens i Beltet, afleveres i Citadellet og derfra afhentes. Man veed at den standsedes i Nyborg.

Narstiden var fremmelig, Vinteren nærmede sig. Mange Tusinde fremmede Munde tærede daglig paa Landets Afgrøde. Seiladsen blev farligere som Søen mere stormende. Frostene kunde hæmme, Fienden besvære den. Brændsel, denne et nordligt Klimats saa uundværlige

Artikel, manglede i de fleste Familier. Stedse dyr, vilde Førselen til Lands gjøre den ubetvingselig kostbar for den armere Klasse. Paa den anden Side modtage Provindserne fra Hovedstaden deres Kul og Salt: Allerede steg denne sidste Nødvendighed der til en uhyre Priis. Men Søster-Landet Norge især udtrævede Forsørgelse. Det sender os Bygnings-Materialier, det venter af os Fødemidler. Bort Affavn af hine vilde være soleligt; dets Mangel paa disse kunde vorde skrækkelig. Anmodninger erholdt af den britiske Admiral Tilladelse for Skibe, af 25 Læsters Drægtighed at bringe Proviant; af 50 at bringe Brænde til Hovedstaden, og at udføre derfra Kul, Salt og Flyttegods. Der ønskedes endnu at forsyne Landene med Vestindiske Varer; og som en Bevæggrund mere anførtes, at den agtede Tilførsel ikke vel kunde erholdes, naar Skipperne ikke maatte udføre disse Artikler, men skulde bortgaae ballastede. Svaret medførte, at en saadan Handel ikke kunde bestaae med hans

Pligt; dog vilde han tilstaae den i de Tilfælde, hvor Generalen pandtsatte sin Vre for at Tilførselen ellers ikke kunde erholdes. Det blev derpaa besluttet at indstrænke Quantumet for ethvert Skib, til Tusinde Punds Vægt af Sukker eller Caffee, og 2 Fade Tobak eller Rum. Hvad der synes meest paasaldende i denne Brevverling var, at da det udtrykkelig begiertes at nævne Norge i Tilstaaelsen, svarede Admiralen, det gjordes ikke fornødent, siden samme var en Provinds af Danmark; en Uttring der røber liden historisk og geographisk Kundskab; men ogsaa søges denne i Almindelighed forgiæves hos Engælændere og Fremmede.

Endnu saaes ingen af hine inden Kiøbenhavn's Volde, undtagen de enkelte Officerer som undertiden selv bragte Depecher, og de engelske Høistcommanderende som kom for at aflægge et Besøg til General Peymann, der dog ikke blev modtaget. Ingen Tiid medens hans hele Sygdom, saae han nogen britisk Officer;

endskiøndt Lorden gjorde endnu et andet Besøg, og sendte undertiden for at spørge til hans Befindende. Men imidlertid plyndredes Holmen, rannedes Arbeidernes Værktøi. Forgiæves talde Capt. Rosenvinge, hvis for en Søe-Officer saa pinefulde Lod det blev at overvære disse Noverier, høit imod dem; omsonst gjorde Generalen de kraftigste Forestillinger; der lovedes Undersøgelser og Erstatning. Skete endogsaahine, beholdtes i det mindste ikke denne. Tvertimod, det første Udelæggelses-Værk skulde udføres; de tvende paa Stablen staaende Skibe forderves. Gen. Maj. Walterstorff opfattede et engelskt Brev, hvori der forestilledes: at det engelske Ministerium havde erklæret, det var blot for at sikke sig selv den vilde tage vor Flode; at det ikke kunde ville føre en Udelæggelses-Krig mod Danmark; at en saadan Fremfærd kunde hverken bestaae med privat Interesse eller national Hæder; og endelig, at halvferdige Skrog kunde ikke efter Capitulationen indbefattes mel-

lem de Skibe, som i Følge samme skulde udleveres". Svaret var: at man i alle andre Henseender vilde vise enhver Føielighed; men hvad Søe-Kriigs-Sager angik, tillod ikke Pligten at fravige de bestemteste Befalinger. Desuden kunde ingen nægte, at jo Lemmer udgjorde det første Material i et Skibs Bygning."

Ingen kunde komme ind i Citadellet uden at komme igiennem Land- eller Bag-Porten; endda udfordredes i Førstningen en af General Bielefeldt understrevet Attest og Ubefaling. Da denne Formalitet forarsagede uophørligt Skriverie, blev det endelig menig Mand tilladt at betræde det, paa en Billet forsynet med General Peymanns Segl og Foreviserens Navn. Esplanaden var aflukket, følgelig saaes ikke, mærkedes ikke synderlig den siendtlige Krigsmagt fra den Side; skøndt Lord Cathcart havde forlagt sit Hovedquarteer derind fra Hellerup. Det var i Stadens Indre, paa Gammel Holm, at de marcherende Skarer, at deres larmende

Musik krænkede Diet, tirrede Dret. Den opførtes hver Eftermiddag lige over for Canalen. General Peymann forestillede de Høistcommanderende, at efter det dybe Indtryk Stadens Udelæggelse havde gjort paa Gemytterne, kunde denne Musik paa et saadant Sted, ikke andet end ansees af Indbyggerne som et Slags Triumph over deres Uheld. Han ønskede altsaa blot, at den maatte opføres paa ethvert andet Sted paa Holmen, kun ikke der hvor den forarsagede saamegen Opsigt.

Begieringens Tydelighed syntes ikke at kunne misforstaaes. Den blev det alligevel enten tilfældig, eller med Forsæt. Lord Cathcart svarede: at det ikke kunde bestaae med Hans Britanniske Majestæts Glands, at nægte Hans Dropper deres Musik; at han havde enhver Aarsag at være fornøiet med samme; og at det Hensyn der var taget til Almuens Følelse i den første Uge, kunde ikke længere bestaae, da samme maatte vige for Lovens Bydende og Regjeringens

gens Bestyrelse. Overalt, blev han ved, kunde Fiendtlighederne ikke siges at have ophørt, eller Capitulationen være opfyldt, saalænge ingen britiske Officerer tillodes at besøge Byen. Han vilde altsaa, fat ra næste Morgen skulde alle de, som vare forsynede med et General-Lieutnants Certificat indlades ad Portene; og han sluttede sin bydende Skrivelse med at bemærke: at Stadens Indvaanere kunde takke Engøndernes skændelige March for, at der paa en dansk Møil nær samme endnu stod en Bust, et Træ og en Bygning."

Strax vrimlede Gaderne af fremmede Uniformer. Gardens vare røde, Artilleriets blaa; Skierfene carmosin. Scotternes Dragt, en Levning af Rommernes, bestod i en rød Troise, et rødt og grønt sribed Skjort der ikke naaede til Knæet, med rødt og hvidt skraatærnebe Strømper, der befastedes oven for Læggen. Til Stats bares endnu en grøn slagrende Kappe eller Avelskierf, og paa Hovedet en sort Skind- eller Haars-

Sue; daglig et rødt og grønt Diadem; en Uniform, der saare lignede Theater-Dandsens Costume.

Det engelske Hovedquarteers Forslyttelse til Citadellet berøvede Lord Cathcart, i Følge hans Brev, Nydelsen af Hellerups herlige Udsigter; men han opoffrede disse, sagde han, til Betragtningen om Ordens Overholdelse og bedre Harmonies Bevirking. Indflydelsen blev ikke syn- delig mærkelig; men den medførte imellem andre den store Ubequemmelighed, at Requisitions- Besørgelses-Anstalten under Kammerraad Biergs Bestyrelse, som først var vedtaget at være i Lyngbye, omtrent i Amternes Midte, nu maatte forlægges til Kiøbenhavn. Egterne vare saa manifoldige, at foruden de sædvanlige Kiørseler ikke mindre end 400 Vogne fordredes at møde ved Charlottenlund hver Uge. Hvad der gjorde Byrden endnu mere trykkende var, at Bønderne ikke ordentlig afløstes, men maatte ofte forblive i Leiren 14 og flere Dage i Råd, uden at faa

nogen Betaling, og uden engang at bestemmes nogen. Forestillinger giordes og besvaredes med uopfyldte Lovter; hvortil soiedes Erklæringen, at Requisitioner vare brugelige endogsaa i Bundsforvandedes Lande, og mange Tusinde skulde daglig mættes.

Der var Malurt i Kalken, men den maatte tømmes. Nær Kunde Tilfældet have raft en langt bitterere. Knald hørtes, Bombestykker sprængtes over Vandet ind i Staden; der var Ild i Forraadshusene paa Nye Holm. Tingen var sand, men Rygtet forstørret alt. En Engländer havde uforsigtigviis handteret et Gevær; det gik af og tændte Ild i adskillige fyldte Bomber. De øvrige kastedes i Søen. Branden slukkedes efter nogle Timer, og Faren var forbi. Men i den første Hede kom en Officeer til Hovedkvarteret med en Matros, der paastod at have seet en dansk Soldat fra Christianshavns Bolde, at indkaste noget fusende brændbart imellem Træhusene og derpaa at have løbet bort.

Ufstanden undersøgtes strax paa Kortet, Beskyldningen syntes utrolig; den besaaes om Morgen paa Stedet, Tingen fandtes umulig. Karlen vedblev imidlertid sin Paastand; han havde anseet Virkningen for Karsagen; men snart tilstod Commodore Hood Sagens virkelige Sammenhang og erklærede, at han intet Dieblif havde troet en Dansk i Stand til en saadan Gierning.

Capitulationens Hellighed burde have sikret Eiendommen. Dette var høitidelig lovet; det blev paa nogle Steder redelig holdt. Men hvor tilboielig er ikke Magten til at overtræde Retten, og hvor vanskeligt at hindre Krigens Rovdyr, Soldaten, fra at udstrække Kloen efter det Bytte, der er inden for hans Grams! Der gives hundrede Gange om Dagen Leilighed til at giøre Ondt, siger Zedig, for een Gang til at giøre Godt. Hiin grebes kun alt for ofte. Vellevnets Borge og Armods Hytter vanedes uden Forskiel. Mange vare de Klagende; Bur-

deringer indsendtes, anbefalede, og forgiæves smigrede Haabet sig med Erstatning; det skuffede Forventningen. Dog, lad Sandheden høvedes. Ei skyldes Voldsmanden Tak, der ikke røver den Fredeliges Gods; men man føler, man erkender dog mere Menneskeværd i hans Bryst, naar han tæmmer sin Wildhed, naar han ikke misbruger den Overmagt Diebliffet gav ham. Fordum lykkelige Des lyksalige Indbyggere! tænkte jeg, da jeg nedskrev Fordringen om Erstatning for Børnenes ranede Legetoi. Siden 20 Aar have I læst hine nafladelige Udelæggelses-Dptrin, som Venner og Fiender mangfoldiggjorte i Europa; og saalidet have I medens al den Tiid kiendt til deres Vederstyggelighed, at I love Eder Betaling af Britanniens Voldsmeænd for Ufkyldighedens Duffetoi.

Mennesket higer efter Sku; Nysgierriigheden vikles med i vort Svøb. Sandelig var det ogsaa et Særsyn, som Arels Stad endnu albrig saae, som Gud bevare den fra nogensinde

mere at opleve! britiske Skarer opmarchere til Guds Tieneste paa dens Fælleber. Var den imidlertid paaafaldende, havde den intet høitideligt. Talerens Stemme kunde lidet høres, mindre forstaaes i den store Kiirkandt af Automater. Det første Dieblif var Nyhedens, det følgende Betragtningens. Mit Fødeland kuet, traadt under Fodder af overalt ellers spottede engelske Soldater! Bryttet ængedes; jeg vendte Hesten om, og sukkende spurgte mig selv: er dette Blandeværkets Skygger, er det Trylleviets Drøm?

Endnu havde disse ikkun samlede paa vore Marker; snart skulde vi see dem myltre i vore Gader, paa vore Torve. Seierherren vilde, at de skulde indlades i Corporalskaber af 12 Mand. De maatte vandre sammen, holde sig hos hverandre; men Befalingen var let at give, den blev vanskelig at udføre. Selv i de første Dage spredte de sig ad, søgte Boderne, tyede til Kielderne. Dog yderst faa vare Uordenerne,

ubetydelige Klagerne. Rytteriet patrolerede, og Staden er ikke taknemmelig, hvis den ei paaflønner Politimesterens, Hr. Statsraad Haagens uafslidelige Narvaagenhed og kraftfulde Virksomhed, der saavel i disse Dage som igiennem hele Engstelighedens Tidspunkt, haandhævede Orden, sikrede Samsundet.

De som kiende Rytters tusindmundede Gudinde, burde ikke fæstet Tro til hendes Fortællinger om de Fester og Baller, der gaves de Engelske i Staden. General Peymann modtog efter sin Ankomst i Klaus Gaard, ikke en eneste britisk Officeer; og de saa Uvedkommende der nærmede sig Hovedkvarteret, bleve allerede sagde ved Porten at det var ikke længer et Bevertnings-Sted.

Endnu aatte Dage, hvirkede Dusket, og vor Frihed er gienvundet. Haabet yttrede det, men Tvivlen spævede paa Læben. Paa den ene Side Forpligtelsens Hellighed, paa den anden Egennyttens Tillokkelser; og de Hørsførere der

betegnede deres Ankomst med Lumskhed, kunde ikke giøre Fordring paa Tillid til Afreisen. De maae fortrække, sagde Generalen, ellers ere de nogle Nederdrægtige. Det Hjerte der selv ikke rummer Sviig, oprøres ved Tanken derom hos andre. Men Lordens Skrivelse ankom den 11te. Nødvendigheden, hed det, at modtage endelige Befalinger, angaaende den yderligere Bestemmelse af nogle af de Corps, som udgiøre denne Armee, førend sammes Indskibning, har forsinket vor Afreise; og Tilfælde med Veirigt kunne giøre denne Operation umulig i den ved Capitulationen bestemte Tiid. En Person, udnævnt til Gesandt hos Hans Danske Majestæt og forsynet med Fuldmagt, er igaar ankommet i Sundet og venter paa Pas for at begive sig til Hoffet. Forslag af den meest forligende Natur have hanet sig Bei til den Danske Regiering. Capitulationens Betingelser skulle i alle dens Puncter nøiagtig af os opfyldes, for saa vidt som Indskibningen er physisk mulig; men det

vilde spare en stor Deel Uleilighed, Tvivl og Urolighed, dersom De vil samtykke i en Forlængelse af Tidspuncten for 12 Dage, nemlig fra 19de Octbr. til 1ste Novbr.

Der vil i Løbet af denne og Begyndelsen af den næste Uge, bestemmes Ting af den største Vigtighed for Danmark og de Nordiske Magter. Men skulde vi i dette Dieblig bortreise, da er Frygten for de Franskes Oversvømmelse af Sjælland saa stor, at man ikke maatte undres over, om Den vilde strax igien blive anfaldet af en Hær, endnu mere talriig end den som er i Færd med at forlade samme.”

Forslaget maatte forkastes, men Uttringen var ængstende. Den der beder naar han kan befale, naar 28000 følge hans Bink, formodes ikke at ville have Afslag. Hemmeligheden hmytedes i Staden, den vakte velgrundet Frygt; flere ønskede at forlade samme. I Conferenceraad Colbiørnsens Svar som jeg oversatte, anførtes: At man ikke betvivlede Lordens Ordholdenhed,

i Henseende til Capitulationens Betingelser; men dens Forlængelse betræffende, da havde han selv som en oplyst Hærfører, erkendt Nødvendigheden af Regieringens Hiemmel for et saadant Skridt, siden han selv tilmeldte, at denne omhandlede Udvidelse af Capitulations-Terminen var bleven Hans Kongelige Majestæt foreslaaet. Han indsaae selvfølgelig, at Generalen som sin Konges Undersaat og Diener, maatte handle uforsigtig, dersom han dristede sig til at afgjøre en Sag, der var indstillet umiddelbar til Hans Majestæts egen allerhøieste Bestemmelse. Men foruden denne vigtige Grund, der var uimodsigelig, fremstillede sig mange flere. Imellem andre, den Ængstelse og Urolighed en saadan Forlængelse vilde udbrede over hele Den; ligeledes Forøvelsen af Hovedstadens Indbyggernes Frygt, for at komme til at lide Mangel paa Levnetsmidler i den forestaaende Vinter. Dog, alle disse Betænkkeligheders Anførelse gjordes overflødig ved det til Regieringen indstillede For-

slag, angaaende Capitulationens Forandring; siden deraf naturligtviis fulgte, at ingen anden end samme kunde være bemyndiget til at bestemme noget desangaaende. I øvrigt bad man om Til-ladelse at forsikre ham, at Kongens Armee var tilstrækkelig til at forsvare Sicilland uden frem-med Hielp, naar den ikke blev overfaldet uventet."

Kammerjunkeren von Qualen blev affendt til Prindsen den 12te October med denne Efterretning. Med Længsel saaes hans Hiemkomst i Møde. Saaledes see de bekymrede Børn op til deres Fader; de hænge ved hans Blik, de forsøge hans Læber. Et Ord er deres Trøst, et Raad deres Frelse.

Et nyt Foruroiligelses-Budskab ankom umiddelbar efter fra Admiralen. Fienden søgte et Paaskud at bryde.

Efter Generalens Afslag at udlevere de 2 engelske Fartøier i Helsingøer, paa Grund af Forskiellen imellem Priis- og sequestreret Gods,

havde denne Sag henstumret. Pludselig meldte Gambier, at han efter det modneste Overlæg ikke kunde antage de foransførte Grunde, og at Bægringen at udlevere hine Priser maatte ansees som en Dvertrædelse af Capitulationen." Generalen henholdt sig i Svaret til sin forrige Erklæring. Han maatte staae Kongen, sin Herre, til Ansvar for den ham anfortroede Autoritets Brug. Smidlertid for at forekomme Uderligheder, vilde han lade de tvende omtalte Skibe med sammes Ladninger udlevere; men med den udtrykkelige Forbeholdelse, at det skulde en Dag vorde en Gienstand for begge respective Cabinetters Omhandling, hvorvidt disse priisgiorte Fartøier kunde tilkomme Benævnelsen af Gods under Sequestration."

Atfenalerne vare nu tomte, Holmene røde. Oldsager, ærværdige ved deres Ælde, fiære ved Grindringen, hellige for Søkrigeren berørtes, bortranedes af sfiændende Hænder. Hans Hengivenhed slyngede sig om Mindet; for

ham havde de et Værd, som ingen Priis kunde betale; og de unddroges hans Dø, de frareves hans Hjerte. Men endnu havde ikke Engælænderne fyldt deres Skændsels Maal. Fra sin ophoiede Standpunkt kneisede et nybyggt Orlogskib hen over Havet. Snart skulde det dugge i dets Barm og bære Flagets Hæder i Torden over Bølgerne. Endnu havde det sig mod Himlen; men Hærførerne møde i Prunk; Høvdingerne stille sig ved deres Sider; Staren omgiver Menneſte-Kandens Mesterstykke, Adelæggelsens Redskaber ansættes; det styrter med knusende Brag; Gliden er spildt, Værket forðærvet. Vriter! og I kunde see dette Syn med Glæde. I studsede ikke ved dets Skændighed. Saa smile Mørkhedens Engle ved den Udaad de stifte; saa staaede ere deres Bryster mod ædle Følelser.

Timerne taltes; Haabet bekæmpede Tvivlen. Hiint svævede paa Formodninger; denne styttedes paa Grunde. Afgjørelsens Dieblis nær-

mede sig, og med det vorte Uroligheden. Dog var en Deel af Rytteriet som havde marcheret igiennemByen, allerede indskibet. Generalen forespurgte altsaa naar Frederiksberg skulde forlades, naar Holmene rømmes? Svaret var fyldestgjørende. Det første overgaves en dansk Bagt om Morgen, de sidste skulde tages i Besiddelse om Eftermiddagen og næste Dag. Slottets kongelige Gemakker havde været tillukte, Haugen var fredet. I de øvrige Værelser var ranet, Søndermarken havde lidt; og fra Altanen, hvis herlige Udsigt har faa sin Eige, mættede Fienden uophorlig sit Dø med Egnens Skønhed, med Stadens Trængsler.

Bore Venner havde været døve mod Vrens Stemme. De havde krænket Rets og Billigheds Love, og dog var deres Samvittighed kilen. At røve fra Menneſter var deres Haandværk; men de frygtede Bebreidelsen af Kirke-Man. Der vare paa Holmen adskillige Skibene

tilhørende Sølv-Kalke. Ofte havde Comman-
deur Hood villet overtale Capt. Rosenvinge til
at modtage samme i Forvaring. Han afflog
det. Man trængede paa ham. Vel, svare-
de han endelig: Vi ville beholde Kalkene imod
at I bortføre den forærede engelske Lyst-Fag.
Endskiondt deres Kongerigthed havde plyndret
denne saavel som alt andet, studsede den dog ved
Tilbudet. Endelig ankom en Aftenstund i Hoved-
quarteren 3 Corporaler med 9 Mand. Hver
af dem bar en Kalk for at overgive samme. Have
I taget alt det øvrige, svarede General Biele-
feldt, saa kunne I beholde dem ogsaa. De
maatte begive sig bort dermed; men forsoiede
sig til Holmen, og lode sig ved en af vore Un-
derofficerer give Bevæis for Modtagelsen af de
aatte. Høddingerne i Citadellet maa have væ-
ret ophoiede over slige Skrupler, siden de ikke
bedre sikrede Tæmplet for Berøvelser af ethvert
Slags.

Den 19de October lysnede. Alles Dn-
ster modte dens Morgen; hvert Hierte bankede
ved Udviklingen af Dagens Begivenheder. Ge-
neralen begierde at vide paa hvad Tid Citadellet
skulde ham overantvordes. Lord Cathcart sva-
rede: at de senere Dages Uveir havde sinket
Indskibningen, som ellers skulde have fundet
Sted tidlig samme Morgen; hvorover man
fandt sig nødsaget at forblive i den nærværende
Stilling. Opsættelsen kunde ikke være lang,
og man forlod sig til, at Generalen ikke havde
noget imod at Fiendtlighederne paa begge Si-
der vedbleve at ophøre; men Citadellet kunde
endnu ikke rømmes, siden det, som var en vig-
tig Grund imellem andre for sammes midlertidi-
ge Besiddelse, var en af Armeens Indskibnings-
Punkter."

Uagtet alle tilhyneladende Anstalter til Af-
reisen, maatte et saadant Budskab nødvendig
fornye Mistroen. Regieringen saae med Læng-
sel Oplosningen i Møde; Staden, Landet higede

utaalmødig efter sin Befrielse; alles Forventning var spændt. Generalen tilmeldte altsaa Lorden: at han kunde ikke paatage sig at være ansvarlig for saadant et Skridt, som, at lade de britiske Tropper i Besiddelse af Citadellet efter Capitulationens Forløb, da samme saa udtrykkelig fastsætter dets Tilbageleverelse til den anførte Tid.

Ingen Fiendtligheder skulde begaaes; men alt hvad han havde i sin Magt at foreslaae, og som han kunde retfærdiggjøre for Kongen sin Herre, var, at Tropperne sendtes til Ny-Holm, hvor de skulde forblive umolesterede. Dog maatte han forlange, at deres Antal ikke forøgedes ved fleres Udskibning. I øvrigt var han ikke tilskyndet af nogen anden Bevæggrund, end den uomgiængelige Nødvendighed at indskrænke sin Autoritet til de Grændser Hans Monark havde foreskrevet samme; og saaledes forpligtet maatte han paastaae Opfyldelsen af Capitulationens udtrykkelige Betingelser, at have Citadellet

udleveret til den Tid og paa den Dag, der af begge Parter var vedtaget".

Svaret tøvede ikke længe; det var myndigt, Slutningen var truende:

Begge de Høistcommanderende skreve:

Min Herre!

"De selv og alle Stadens og Omegnens Beboere, ere Bidner til de Anstrængelser vi have gjort for at opfylde den Artikel af Capitulationen, som angaaer Indskibningen; men vi ere ikke Herrer over Elementerne; vi kunne ikke bogstavelig udføre et umuligt Wilkaar. Det har aldrig været vor Hensigt at standse med Indskibningen; men vi kunne ikke opgive Citadellet for end vi tillige forlade Den.

Et gierligt Dieblik maa altsaa oppebies til Afreisens Fuldbyrrelse. Hverken ville vi opegge eller begaae Fiendtligheder; men skulde nogen finde Sted imod os, maae vi ansee det som et Brud paa Capitulationens bonafide Hensigt og Mening; og vi skulde i Dieblik-

Fet igien udfkibe Kesten af Armeen, som De kan tiltroe os at have fordeelt paa en Maade, der kan sikke Bagtropperne af Hæren mod Overlast".

Dette var Lord Cathcarts sidste Meddelelse. Skrivelsen udfordrede et Gien svar; dette gaves af Generalen.

Mine Herrer!

Jeg har ikke foreslaaet Umuligheder; ei heller skal jeg fremsætte noget upassende. Hvad jeg havde den Ære at berette Dem var, at min Magt strækker sig ikke til at afvige fra Capitulationens Betingelser.

Jeg har slet ikke i Sinde at begynde nye Fiendtligheder. Hvad jeg foreslog var for gienfædig Bequemmelighed, da Tropperne meget vel kunde huses paa Ny-Holm. Dersom, efter dette Forslag og mine gientagne Forsikringer, at intet Slags Overlast skal gøres dem enten der eller paa Rheden, for den korte Tid de ved Modvind sammesteds opholdes, De endnu ved-

blive at paastaae at ville holde Citabellet besat, kan jeg vel ikke formene det; men min Pligt og min Autoritets Grændser forbyde mig eens meget at samtykke i et saadant Skridt.

Fra Admiralen ankam endnu nogle Breve. Han gientog sit forrige Forslag, om at lade danske Fartøier af en vis Drægtighed seile ubehindret med Fødevarer &c., imod at de engelske uangrebne passerede Sundet. Svaret var som forhen, at Sagens politiske Natur udfordrede en hoiere Afgjørelse. Selv den sidste Dag modtoges flere, skiondt af en tidligere Dato. I et af dem erklæredes, at alle de Passer han havde tilstaaet danske Skibe, skulde af hans her paa Rheden efterblivende Underordnede respecteres. I et andet tilmeldte han Frigivelsen af 50 af vore Søesolk, Mandskabet af adskillige Priser. Han takkedes for denne Føielighed, som forhen var bleven nægtet under Forsikkring, at han gierne vilde bevilget den, dersom han til Gengjæld torde haabe, at Hans Danske Maje-

stæet vilde frigive de britanniske Undersaatter, som paa deres Keiser for Forretninger eller Fornøielse, havde i Fiendtlighedernes Begyndelse, været anholdte i hans Lande".

Saaledes endtes en Brevverling, der i sin Ubehagelighed dog medførte det Gode, at den lettede flere Enkeltes Tab, afdørrede nogle Familiers Taarer.

De ere borte! tonede fra hver Læbe den 20de October; og Solen saae allerede fra sin Middags-Bane ingen trodsfende Brite mere paa vor D. Bryttet udvidedes, Diet funkede. Borgeren trykte Borgeren trofastere i Haanden, Venner omarmede sig tættere, og den hulde Pige der dulgte sit Ansigt i Elskerens Barm, sagde med hele Inderlighedens Omhed: Du vilde døe for Fædrelandet, men Du vil leve for mig. Man higede, man stoffedes til Soldboden, og Gud være lovet! de ere borte, gienlød i Tusinders Jubel. Dog hvor flygtig er Glæden! hvor kort Overgangen! Diet vendte sig fra Havet

mod Havnen. Tomheden, Tanken: der laae den danske Flode; der laae den hædret, siffer igiennem Aarhundrede. Der var Siæls Bedstehed i Erindringen. Denne giennemløb i eet Dieblif fem og Tredstindstyve Dages Uroligheder, Lidelser, Krænkelser. Standhaftigheden smeltede; Kiækhed selv lod falde en Taare og skulde den ikke. Dog, Tabet kan oprettes, det skal erstattes; men til allerfierneste Efterslægt vil Mindet om Forurettelsen bulne i hvert danskt Bryst, og Briternes Tog til Siælland staae mærket i Verdens Aarbøger med evindelig Skiendsel.

Efterretninger, Befalinger indløbe fra Regjeringen. Det første Brev modtoges; Bladet krystedes som Vennen, som Frænden selv. Gen.-Maj. Ewald indtraf med et Corps Tropper over Smaa-Derne. Prindsen selv ventedes, Han kom. Blomstrende, smilende saae han Hovedstaden ved sin Afreise. Hensmuldret i Ruiner fandt han en Deel deraf ved sin Hiem-

Tomst. Gemytterne vare forstemte, Sielen
 nde af Tone. Han selv havde ømmelig følt,
 havde inderlig lidt; Sindet var saaret, Afsy-
 net mørknet.

Men Danmarks Genius stiger ned;
 Hans Dje atter med Ild opliver;
 Hans Brest sin fordums Tilfredshed giver;
 Vil selv veilede ethvert Hans Fied:
 Vil Ham sin mæisomme Bane jevne;
 Vil staae Ham bi i sit Land at hævne,
 Og derved vinde Ham Navn igien
 Af Folkets hulbeste, bedste Ven!!!